

ΡΟΒΟΛΙΑΡΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΡΟΒΟΛΙΑΡΙΤΩΝ ΦΘΙΩΤΙΔΑΣ

Κατράκη 4 Άνω Ιλίσια 15771 • Τηλ.: 210-7705370 <http://www.angelfire.com/hi/rovoliari>
Χρόνος 21ος • Αριθμός φύλλου 82 • Απρίλιος - Μάιος - Ιούνιος 2005

7ήμερη εκδρομή στην Κωνσταντινούπολη Βόσπορο - Πριγκηποννήσια

Ο Σύλλογός μας οργανώνει 7ήμερη εκδρομή στην Κωνσταντινούπολη - Βόσπορο - Πριγκηποννήσια από 5 έως και 11 Αυγούστου 2005.

Το παρακάτω πρόγραμμα κατάρτισε το γραφείο ΚΥΡΙΑΚΑΚΙΣ TOURS, Αθήνα: πλατεία Ομονοίας 12 και Πειραιάς: Κολοκοτρώνη 62.

1η ΜΕΡΑ: ΡΟΒΟΛΙΑΡΙ - ΞΑΝΘΗ

07:30 π.μ. αναχώρηση από Ροβολιάρι με στάση καθ' οδόν για καφέ και συνεχίζουμε για Τέμπη, γεύμα. Λίγο αργότερα προσπερνάμε τη συμπρωτεύουσα, την όμορφη Θεσσαλονίκη,

2η ΜΕΡΑ: ΞΑΝΘΗ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

Πρωινό και αναχώρηση για Αλεξανδρούπολη και φτάνουμε στα Ελληνοτουρκικά σύνορα. Μετά τον απαραίτητο έλεγχο των διαβατηρίων και τις σύντομες αγορές στα ελληνικά «Duty Free Shops» περνάμε τη γέφυρα του Έβρου και τον έλεγχο των τουρκικών συνόρων για να συνεχίσουμε τη διαδρομή μας σε τουρκικό έδαφος μέχρι τη Ραιδεστό, όπου θα έχουμε την πρώτη μας στάση. Νωρίς το απόγευμα θα τακτοποιηθούμε σε επιλεγμένο ξενοδοχείο 4**** στην Κωνσταντινούπολη. Δείπνο και πρώτη γνωριμία με την φωτισμένη Πόλη, διανυκτέρευση.

3η ΜΕΡΑ: ΚΩΝ/ΠΟΛΗ (Ξενάγηση)

Πρωινό και γνωριμία με τα σπουδαιότερα αξιοθέατα της «Πόλης». Θα επισκεφτούμε το Πατριαρχείο, την Παναγία των Βλαχερνών, την περίφημη Μονή της Χώρας, το Μπαλουκλή (Μονή Ζωοδόχου Πηγής) με τα θρυλικά ψάρια και τους Τάφους των Πατριαρχών και καταλήγουμε στο παλιό ανάκτορο των Σουλτάνων με τους αμύθητους θησαυρούς, το γνωστό Τοπ-Καπί. Η περίφημη Σκεπαστή Αγορά (Καπάλι Τσαρσί) μας περιμένει στη συνέχεια με τα 5.000 μαγαζιά για ενδιαφέρουσες αγορές. Χρόνος ελεύθερος, δείπνο, διανυκτέρευση.

4η ΜΕΡΑ: ΚΩΝ/ΠΟΛΗ (Ξενάγηση)

Πρωινό και άλλη μια μέρα με πολλά αξιοθέατα αρχίζει. Πρώτος σταθμός τα ανάκτορα «Ντόλμα Μπαχσέ» με το μεγαλύτερο πολυέλαιο στον κόσμο (4 τόνων) για να ακολουθήσει επίσκεψη στον «Ιππόδρομο». Σε ένα από τα σπουδαιότερα τζα-

Συνέχεια στην 8η σελ.

Άνω σχώμεν τας καρδίας

για να φθάσουμε στην Ασπροβάλτα για την τελευταία μας στάση. Το απόγευμα θα τακτοποιηθούμε σε ξενοδοχείο της Ξάνθης, χρόνος ελεύθερος, δείπνο προαιρετικά, διανυκτέρευση.

Να είσαι και σύ εκεί, στην ΠΟΛΗ!

Αφουγκράσου την ιστορία μέσα απ' τα μνημεία και τα ερείπια.

Σαν βρεθείς κάτω απ' το μεγάλο Τρούλο της Αγια-Σοφιάς σήκωσε πάνω το βλέμμα σου. Θα νιώσεις να εξαυλώνεσαι και ν' ανεβαίνεις στα ΟΥΡΑΝΙΑ!

Ως Έλληνας δικαιούσαι να δακρύσεις...

Με τετράκωσα σήμαντρα...

ΡΟΒΟΛΩΝΤΑΣ

✓ Το χωριό μας στην αρχή της 10ετίας του 1960 απόκτησε αφοδευτήρια και ουρητήρια, όμοια των οποίων δεν υπάρχουν σε κανένα από τα γύρω χωριά και κωμοπόλεις.

Τα τελευταία χρόνια, δυστυχώς, αυτός ο χώρος κατάντησε εστία μόλυνσης και τόπος ντροπής για τον πολιτισμό μας. Δεν ωφελεί σε τίποτα να αναζητήσουμε υπεύθυνο ή υπευθύνους. Ίσως να μη φτάναμε στην απαράδεκτη και προσβλητική σημερινή κατάσταση, αν οι χρήστες αυτού του χώρου διέθεταν λιγότερα στοιχεία πρωτογονισμού.

Επείγοντως επιβάλλεται να δράσουν αποτελεσματικά οι:

1. Ο Δήμος Μακρακώμης
2. Η Τοπική Αρχή
3. Ο Σύλλογος των απανταχού Ροβολιαριτών
4. Η εκκλησιαστική επιτροπή και
5. Ο ιδιοκτήτης του παρακείμενου καφενείου, του οποίου οι θαμώνες έχουν ανάγκη αυτού του χώρου.

✓ Η φύση προίκισε το Ροβολιάρι με ποικίλη, πλούσια βλάστηση. Αυτό το μαγευτικό περιβάλλον, αληθινή πανδαισία της όρασης, της ακοής και της όσφρησης, το ασχημίζουμε με τα σκουπίδια που πετάμε όπου και όπως μας βολεύει.

Έτσι, στη Σάρα, στο πέρα Ρέμα, στην Κτούζου, στη Σαρακίτσα και στον Παλιό σκουπιδότοπο, αποθέτουμε ό,τι μας περισσεύει και είναι άχρηστο. Λίγο φιλότιμο και λίγη ευαισθησία δεν υπάρχουν; Το απορριμματοφόρο του Δήμου γιατί έρχεται στο χωριό κάθε Σάββατο; Δεν το γνωρίζετε κάποιοι; Έλεος!

✓ Οι μεγαλογεωργοί και οι μεγαλοκτηπουροί που ευημερούν στα Πιπιλία και Καταφιλία, ξαναπλήγωσαν το πρανές, πάνω απ' τον ασφαλτόδρομο, εκεί κοντά στη γέφυρα της Ξυλοκούνιας. Οι ιδιώτες, που επιμένουν να έχουν εύκολη πρόσβαση στο δάσος, ξέρουν τι κάνουν... Εκείνο το δασαρχείο Σπερχειάδος γιατί έχει μεσάνυχτα;

Τι θα γίνει, αν με την πρώτη νεροποντή η πλαγιά του βουνού κατέβει στο δρόμο; Ποιος θα προστατέψει το δάσος της βελανιδιάς απ' τα νυχτερινά, με φεγγαράδα, ηλεκτροπρίονα, που θα κάνουν υπερωρίες;

✓ Το τηλέφωνο σε κάποιο σπίτι, στο Ροβολιάρι, χτύπησε σχεδόν μεσημεριάνικα, την ώρα κοινής ησυχίας. Καλοκαίρι.

Στην άλλη άκρη του σύρματος η φωνή του αγίου πρωτοσύγκελου της μητρόπολης Λαμίας.

Αίτημα: Να σημάνει η καμπάνα του χωριού και να μαζετούν οι χωριανοί στην πλατεία των 12 Αποστόλων για να ακούσουν θεία ρήματα! Και έτρεξε ο κόσμος όλος, άντρες, γυναίκες, παιδιά. Πλήθος αρίφνητο!

Μετρήθηκαν και μετρημό δεν είχαν. Όλοι κι όλοι ήταν 10, ηλικίας έξι

δεκαετιών και πάνω. Άστραψε και βρόντησε ο άγιος πρωτοσύγκελος. Προσπάθησε να διακριβώσει τα βάρη των αμαρτιών δέκα ξωμάχων!

Καλό ήταν κι αυτό! Όμως τα χωριά, όπως το Ροβολιάρι, θέλουν να έχουν παπά κάθε Κυριακή και μεγάλη γιορτή. Και κάτι ακόμη: Να ξεχάσει η Ιερά Μητρόπολη το παγκάρι της εκκλησίας του χωριού. Το κεράκι, που με ευλάβεια πολλή, ανάβουν στο μανουάλι η γιαγιούλα και το απόμαχο της ζωής γερόντακι δε σηκώνουν αφαίμαξη. Οι ελάχιστες εισπράξεις της εκκλησίας σ' ένα ορεινό χωριό, με κατοίκους μετρημένους στα δάκτυλα των δύο χεριών, δεν επαρκούν για φως, θέρμανση το χειμώνα, καθαριότητα και αντικατάσταση των κουρασμένων απ' το χρόνο κεραμιδιών της στέγης, που στάζουν το χειμώνα.

✓ Ηρώο, όταν λέμε, εννοούμε το μνημείο που έχει ανεγερθεί προς τιμήν των πεσόντων στους αγώνες για την Ελευθερία και τη Δημοκρατία.

Ο στενός χώρος περί το Ηρώο είναι ιερός και ως τέτοιος πρέπει να αντιμετωπίζεται. Συχνά παρατηρεί κανείς να γίνεται ο χώρος αυτός αποδέκτης σκουπιδιών ή υπαίθρια αποθήκη.

Κάθε ηρώο υψώνεται ακατάλυτο, πάντα νέο στη ροή του χρόνου, όπως τα νιάτα που συμβολίζει. Ο χρόνος που στο πέρασμά του εξαφανίζει όχι μόνο τους ανθρώπους αλλά και ολάκερα βασίλεια, πόλεις και έθνη, όταν πλησιάσει τους τάφους ΗΡΩΩΝ ή τα μνημεία τους, αλλάζει δρόμο. Να τι γράφει ο Κάλβος για το χώμα που σκεπάζει ήρωες ή ανοίγονται σ' αυτό τα θεμέλια ΗΡΩΟΥ:

Ας μη βρέξει ποτέ
το σύννεφο και ο άνεμος
σκληρός ας μη σκορπίσει
το χώμα το μακάριον,
που σας σκεπάζει.

Ας το δροσίξει πάντοτε
με τ' αργυρά της δάκρυα
η ροδοπέταλος κόρη,
και αυτού ας ξεφυτρώνουν
αιώνια τ' άνθη.

✓ Η γέφυρα στον Πιπιλιώτη μπαίνει στο δρόμο της κατασκευής. Η αθλιότητα του δρόμου στην είσοδο και έξοδο της γέφυρας ήρθε η ώρα να αποτελέσει κακή ανάμνηση. Για 15 και πλέον χρόνια ήταν το μόνο τμήμα του δρόμου που ξεκάρφωνε τα αυτοκίνητα Λιτοσελιτών και Ροβολιαριτών.

Το γιοφύρι της Άρτας ολοκληρώθηκε μετά τη θυσία της γυναίκας του πρωτομάστορα. Το γιοφύρι του Πιπιλιώτη αρχίζει να κατασκευάζεται αφού, επί τέλους, οι αρμόδιοι όλης της πυραμίδας, βαρέθηκαν να κολυμπούν στη θάλασσα της ραστώνης και της νωχέλειας.

Θ.Ν.

Όλες οι μάχες στη ζωή μας μαθαίνουν κάτι, ακόμη κι εκείνες που χάνουμε.

Πάολο Κοέλο

Οι επιδράσεις της τηλεόρασης στα παιδιά

Ο,τι βλέπουν, νιώθουν

Τα παιδιά που εκτίθενται σε βίαιες τηλεοπτικές σκηνές ή σε άγρια ηλεκτρονικά παιχνίδια κινδυνεύουν να εκδηλώσουν επιθετικότητα ή φοβίες.

Άλλη μία έρευνα, αυτή τη φορά από το Πανεπιστήμιο του Μπέρμιγχαμ, που αφορά τη μεγάλη επιρροή της τηλεόρασης και του Ίντερνερντ στις παιδικές ψυχές, έρχεται να προστεθεί σε ένα μεγάλο αριθμό μελετών που προειδοποιούν και συνιστούν στους γονείς να προφυλάσσουν τους μικρούς τηλεθεατές από τις βίαιες σκηνές της μικρής οθόνης, αλλά και από τα παιχνίδια στο Ίντερνερντ που μπορεί να γίνουν πολύ επικίνδυνα.

Η έρευνα, που δημοσιεύεται στους «Times», διαπιστώνει ότι τόσο η «παθητική τηλεθέαση» (τηλεόραση) βίαιου περιεχομένου όσο και η «αμφίδρομη» (βιντεοπαιχνίδια) επηρεάζει σημαντικά τα συναισθήματα των παιδιών και αυξάνει την πιθανότητα να αναπτύξουν επιθετικότητα. Συνιστά στους γονείς να αντιμετωπίζουν τα μίντια με την ίδια προσοχή που προφυλάσσουν τα παιδιά τους από τα φάρμακα ή τα απορρυπαντικά που βρίσκονται μέσα στο σπίτι. Οι συγγραφείς της μελέτης υποστηρίζουν ότι οι γονείς που αφήνουν τα παιδιά τους εκτεθειμένα σε υπερβολική βία ή σε σεξουαλικού περιεχομένου εικόνας διαπράττουν ένα είδος «συναισθηματικής κακοποίησης».

Ο επικεφαλής της μελέτης, καθηγητής Κέβιν Μπράουν, δήλωσε ότι τα συμπεράσματα της έρευνας καθιστούν αναγκαία την παρέμβαση της πολιτείας. Μίλησε ακόμη και για τη βοήθεια - καθοδήγηση που πρέπει να δίνεται στους γονείς ώστε να προστατεύσουν τα παιδιά τους, αλλά και το καθοριστικό ρόλο που μπορεί να «παίξει» το σχολείο σε αυτή την προσπάθεια.

Η ταινία του Όλιβερ Στόουν με τον τίτλο «Natural Born Killers» (Γεννημένοι δολοφόνοι), αλλά και το ηλεκτρονικό παιχνίδι «Manhunt» (ανθρωποκυνηγητό) που δίνει περισσότερους πόντους στους παίκτες όταν σκοτώνουν με τον πιο φρικτό τρόπο, κέρδισαν αμέσως πολλούς οπαδούς στη Βρετανία, αλλά συνδέθηκαν και με αρκετούς φόνους, τους οποίους διέ-

πραξαν έφηβοι.

Το ηλεκτρονικό παιχνίδι αποσύρθηκε πέρυσι από την αγορά, καθώς κατηγορήθηκε ότι ήταν η αφορμή για τη δολοφονία ενός 14χρονου από έναν φίλο του. Σύμφωνα με το δημοσίευμα των «Times» ένας έφηβος ομολόγησε ότι αφού είδε περίπου εκατό φορές την ταινία «Queen of the Damned» (Βασίλισσα των καταραμένων), σκότωσε τον καλύτερό του φίλο, ενώ

ανέφερε ότι η πρωταγωνίστρια του έργου - που ήταν βρικόλας - του είπε να τον σκοτώσει...

«Μερικά παιδιά επηρεάζονται πιο εύκολα και είναι πιο εύλαττα από άλλα», εξηγεί μεταξύ άλλων ο επικεφαλής της έρευνας, προσθέτοντας ότι τα αγόρια φαίνεται να επηρεάζονται περισσότερο. «Η βία που προβάλλεται από τα μίντια απλά προσθέτει στο πρόβλημα και τους δίνει ιδέες για το πώς να εκδηλώσουν το θυμό τους». Ακόμη, σύμφωνα με τα πορίσματα της έρευνας η οικογένεια και το κοινωνικό περιβάλλον είναι ο παράγοντας με τον οποίο μπορούν να επηρεαστούν τον τρόπο που ανταποκρίνεται το παιδί στην τηλεοπτική ή στην ηλεκτρονική βία.

Είμαστε ό,τι πετάμε

Ο πιο ύπουλος σιωπηλός κίνδυνος για το περιβάλλον και την ανθρώπινη ζωή είναι οι συνήθειές μας. Πέρασαμε απότομα στην ανάπτυξη - πανάκεια, που εκόλυσε τη ζωή μας μέχρι ακατανίκητης οκνηρίας και ολοκληρωτικής αμημοσύνης κάποιων πατροπαράδοτων, σωτήριων για το περιβάλλον, συνθηκών. Και πνιγίκαμε στο σκουπίδι, στο πλαστικό. Το δυστύχημα είναι ότι δεν το συνειδητοποιούμε (μοσχαναθρεμμένοι σε μια αιώνια Κυριακή), παρά μόνον στις απεργίες των υπαλλήλων καθαριότητας. Τότε, εκτονώνουμε τον εκνευρισμό μας καθυβρίζοντας την κυβέρνηση και ησυχάζουμε. Και συνεχίζουμε να πετάμε αστόχαστα αμέτρητες πλαστικές σακούλες, ποτήρια, μπουκάλια..., θεωρώντας ότι η Μητέρα Φύση θα προνοήσει για την ανακύκλωσή τους.

Στο εξής να στέλνετε τη συνδρομή σας προς την εφημερίδα στην παρακάτω διεύθυνση:
Γεωργία Ευθυμίου
Αδύδου 77-79
15771 Άνω Ιλίσια Αθήνα

Η συνδρομή σου είναι δύναμή μας!

Όμως η Μητέρα Φύση δεν μπορεί να διασπάσει τα εκατομμύρια τόνους πλαστικού, που καταλήγουν στις παραλίες, σε όλα τα μήκη και πλάτη της Γης. Το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να το θρυμματίσει σε πολύ μικρά κομμάτια, σε κόκκους, να φτιάξει μια άλλη άμμο, πλαστική... που γίνεται ένα με την άλλη άμμο, την πραγματική και ρυπαίνει θάλασσες κι ωκεανούς. Σχεδόν παντού στον πλανήτη, η άμμος και το νερό περιέχουν μικρότατα, αόρατα στο μάτι σωματίδια από πολυμερή υλικά (νάιλον, πολυεστέρα, ακρυλικά). Κάθε άλλο παρά ακίνδυνα. Κατ' αρχάς, αυτά τα ίδια περιέχουν βιοκτόνα (για να εμποδίζουν ζωντανούς οργανισμούς να προσκολλώνται στην επιφάνειά τους), χρωστικά, πλαστικοποιητές κ.ά. Κατά δεύτερον, απορρέουν επιπλέον τοξικές ουσίες από το περιβάλλον και δηλητηριάζουν όσους οργανισμούς τα καταπιούν. Και τα καταπιίνουν όλοι οι θαλάσσιοι οργανισμοί, σπονδυλωτοί και ασπόνδυλοι - στρείδια, καβούρια, καλαμάρια, χταπόδια, μικρά και μεγάλα ψάρια.

Τα οποία με τη σειρά τους καταναλώνονται από τον άνθρωπο. Πόσες φορές σκεφτόμαστε, όταν πετάμε ένα πλαστικό ποτήρι στα σκουπίδια, ότι θα το καταναλώσουμε αργότερα, κονιοτοποιημένο, μαζί με όλα τα τοξικά που

Γράφει η Τασούλα Καραϊσκάκη

παράγει ο άνθρωπος; Σχεδόν ποτέ. Αγνωστούμε ότι το χημικό, το τοξικό, το πλαστικό που απορρίπτουμε ελαφρά τη καρδία θα ξαναγυρίσει - από έναν ή πολλούς «δρόμους» - στο στομάχι μας.

Συχνά ακούμε ειδήσεις όπως: ένα εκατομμύριο θαλασσοπούλια και 100.000 θηλαστικά και θαλάσσιες χελώνες πεθαίνουν κάθε χρόνο επειδή καταπίνουν ή μπερδεύονται σε κομμάτια πλαστικού. Η: Τα χημικά που κουβαλάει το πλαστικό απελευθερώνονται στα στομάχια των ζώων και προκαλούν βλάβες στο ανοσοποιητικό και αναπαραγωγικό τους σύστημα - θηλυκές πολικές αρκούδες άλλαξαν φύλο έπειτα από κατανάλωση πλαστικού...

Αλλά δεν ευαισθητοποιούμαστε, δεν ιδρώνει το αυτί μας αν το πλαστικό κάνει τις φώκιες να αποβάλουν ή τα αρσενικά ψάρια να γεννούν αυγά.

Καιρός να ιδρώσει, διότι επιπλέον κάνει τα κοριτσάκια γυναίκες πριν από την ώρα τους, εξασθενίζει το ανδρικό σπέρμα, προκαλεί νευρικές διαταραχές, καρκίνους, τερατογενέσεις... Μέχρι τώρα λέγαμε ότι είμαστε αυτό που τρώμε. Καιρός να συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε αυτό που πετάμε.

Σκίτσο του Ηλία Μακρή

Λίγος καπνός ακόμα...

Γράφει η Ρίκα Βαγιάννη

Μισώ τη σκλαβιά του τσιγάρου. Δηλαδή τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά, γιατί αν σκέτα τη μισούσα, δεν θα κάπνιζα, βεβαίως. Είναι αυτή η σχέση λατρείας - μίσους, η σχέση που σε φτιάχνει πρόσκαιρα, ενώ την ίδια στιγμή που πριονίζει τα σωθικά, αυτό το μυστήριο πράγμα που διαλέγουν οι άνθρωποι για να κάνουν τη ζωή τους αφορμή, μπορεί να λέγεται τσιγάρο, ή ποτό, ή λάθος σύντροφος, ή χαρτιά; Με μια λέξη; Εθισμός.

Τα είδωλά μου στη ζωή δεν είναι πια οι ροκ σταρ, ούτε οι ηθοποιοί, ούτε οι υπεραθλητές. Είναι οι μανιόδες καπνιστές που κατάφεραν να το κόψουν. Οι πρώην «τέσσερα πακέτα τη μέρα έτσι, για πλάκα», που σήμερα ζουν το εικοσιτετράωρό τους άκαπνοι και... άνετοι.

Έχει σημασία το «άνετοι». Μου τη δίνουν οι πρώην καπνιστές, που περνούν στο απέναντι στρατόπεδο με το φανατισμό ενός νεόκοπου μουτζαχεντίν. Είναι σαν να περνάει από μια ταράτσα. «Όλα είναι μέσα στο μυαλό μας». (Ναι, αλλά τα τσιγάρα είναι και στο περίπτερο).

«Σκέψου τι θα αγόραζες με το αντίτιμο των δύο πακέτων τη μέρα». (Εκείνος που έχει σκάσει έξι χιλιάδες ευρώ σε βελονιστές, κλινικές απεξάρτησης, τσιρότα, υπνωτιστές και κομπολόγια).

Η οριστική διακοπή του καπνίσματος θα έπρεπε να γιορτάζεται θριαμβευτικά, να κανονιοβολείται από αγήματα ναυτοπροσκόπων, να παινίζεται από μπάντες. Δεν είναι «τίποτα». Είναι η απελευθέρωση από αυτό που σύσσωμη η επιστημονική κοινότητα θεωρεί το μεγαλύτερο ανθρωπινό εθισμό, σκληρότερη σκλαβιά κι απ' αυτή της ηρωίνης και χειρότερη δολοφονία από έναν ξετρελαμένο σίριαλ-κίλερ.

Έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα, έχω δύο επιλογές: Ή να υποκύψω στη μοίρα μου, την ταπείνωση του εθισμού, το κακό δέρμα και τα κίτρινα δάχτυλα, ή να μετακομίσω στο Μπουτάν, τη μόνη χώρα στη Γη όπου απαγορεύεται εντελώς το κάπνισμα.

Α, ξέχασα, έχω και τρίτη επιλογή: Να το σταματήσω εδώ και τώρα. Η μάλλον εδώ... και σε λίγο, σε πολύ λίγο. Το απόγευμα, ας πούμε, Ή από αύριο, ίσως; Ή από Δευτέρα... Ή την πρώτη του μηνός. Μα, είναι, σήμερα; Ε, καλά, τον άλλο μήνα!

Νεράιδες

Μια Ροβολιάρισσα γιαγιά, η Α.Π., 88 ετών, μολογεί:

«Οι άνθρωποι δε νογάνε πουλλές φορές. Του μυαλό τ'είναι κουντό. Άμα όμως είναι κάποιους Σαββατογεννημένους και χήσει τούτο το ντουινά, πουλλά θα ξερ', πουλλά θα είδε κι λίγα θα μολογάει. Άκουσε πιδί μ': Οι νεράιδες ζούνε σι σπηλιές βαθιές, στις νεροσυρμές κι στις βρυσουμάνες. Γύρου στα μισάνυχτα συνάζονται κι σεργιανίζουν στις λαγκαδιές και στα τρίστρατα.

Βγαίνουν σι κουρφές και στα ψηλώματα μι του φεγγάρ' της νύχτας. Είναι πολύ έμορφες, φουράνε κατ' πέπλα σαν του πανί τς αράχης. Κάθουντι στη μέση απ' του δρόμου και ξετυλίζουν τις κλουστές απ' την ανέμη τους. Χτινίζουντι, κουρουιδεύουντι, τραγουδάν κι χορεύουν. Ζώνουν τα σοκάκια μι κλουστές μαγικές που τραβάν απ' του φεγγάρ', άμα είναι στη γιόμιση κι αυτό σιγά-σιγά λιγνεύει μέχρι να σουθεί. Όποιους πιάσει αυτή την ώρα απού 'κει, πιδικλώνεται απ' τα νεραϊδογενέματα κι πέφτει κάτω ξηρός, κόβιτι η μιλιά τ' κι μαραζώνει χουρίς αρρώστια...

Όποιους αποκρίνεται στου κάλεσμα κι ξιγυλιέται απ' του γλυκό τραγουδήμα τς, χάνει τα λουγικά τ'. Λένε ακόμα όταν ο νέος είναι παλικάρ' όμουρφου το κρατάνε ξαγρυπνου και το παραιοίζουν.

Αυτές πιδάκι μ' έξιμαλίζουν κι ξιμναλίζουντι απ' την εμορφιά του ανθρωπί'.

Σαν πλαγιάσουν μι ομουρφονιό κι πιάσουν πιδί, ου κόσμους του λείει νεραϊδόπιασμα. Λένε πως τα πιδιά τς νεραϊδας δε ζούνε πουλλά χρόνια. Μαραζώνουν κι πιθαίνουν γλήγορα».

ΡΟΒΟΛΙΑΡΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

Τρίμηνη έκδοση

Ιδιοκτησία:

Σύλλογος Ροβολιάρων Φθιώτιδας

Κατράκη 4 Άνω Ιλίσια 15771

Τηλ.: 210-7705370

Α.Φ.Μ. 090085976 Δ.Ο.Υ. Αγ. Παρασκευής

Εκδότης: Θωμάς Νέλλας

Κατράκη 4 Άνω Ιλίσια 15771

Τηλ. 210-7705370

...

Ηλεκτρονική Σχεδίαση Εντύπου:

Αριστέα Καρπούζη

Εκδόσεις-Γραφικές τέχνες

Αγ. Γεωργίου 25

Ιλιον 13121

Τηλ.-fax.: 210-2619003

e-mail: karpouzi@otenet.gr

Βιβλιο-Παρουσίαση:

«Τεχνικές Θεραπευτικής Μάλαξης»,

της Βασιλικής Δημ. Γώγου

Το πρώτο της συγγραφικό έργο εξέδωσε η **Βασιλική Δημ. Γώγου**, Φυσικοθεραπεύτρια και Εργαστηριακός Συνεργάτης του Τμήματος Φυσικοθεραπείας του Τ.Ε.Ι. Λαμίας σε συνεργασία με την κυρία **Σακελλάρη Βασιλική**, Αναπληρώτρια Καθηγήτρια Φυσικοθεραπείας & Διευθύντρια Σχολής Επαγγελματιών Υγείας & Πρόνοιας του Τ.Ε.Ι. Λαμίας με τίτλο «Τεχνικές Θεραπευτικής Μάλαξης».

Η σύνθεση αυτού του εγχειριδίου ξεκίνησε στα πλαίσια του μαθήματος «Τεχνικές Μάλαξης» του τμήματος Φυσικοθεραπείας του Τ.Ε.Ι. Λαμίας, ενώ η επιλογή της θεματολογίας και η διάρθρωσή του ακολουθούν το γενικό περίγραμμα της εφαρμοσμένης μάλαξης, όπως αυτή ασκείται στον Ελληνικό κλινικό χώρο, εμπλουτισμένο με τις σύγχρονες διεθνείς τάσεις.

Το εν λόγω 330 σελίδων βιβλίο, που κυκλοφόρησε το Δεκέμβριο του 2004, αποτελείται από δέκα (10) κεφάλαια, το περιεχόμενο των οποίων βοηθά τον αναγνώστη να εντυπώσει στην επιστήμη της μάλαξης και να μάθει τα «μυστικά» της τεχνικής της, χάρις στην απλή ορολογία που χρησιμοποιήσαν οι συγγραφείς. Προς την κατεύθυνση αυτή βοηθά και το πλούσιο έγχρωμο φωτογραφικό υλικό για την καλύτερη κατανόηση και την ορθότερη εφαρμογή των χειρισμών της μάλαξης, ώστε ο αναγνώστης να είναι σε θέση να αναπαράγει και ο ίδιος τους χειρισμούς των τεχνικών της μάλαξης σωστά.

Τα περιεχόμενα του βιβλίου καλύπτουν μια

ευρεία θεματολογία, ξεκινώντας με μία ιστορική αναδρομή στη μάλαξη, τον ορισμό, τα είδη της μάλαξης και τις αρχές εκτέλεσής της, συνεχίζοντας με την ανάλυση της κλασικής, της λεμφικής και της εγκάρσιας μάλαξης, της μάλαξης συνδετικού ιστού και των σημείων πυροδότησης πόνου (trigger points), και κλείνοντας με αναφορά στα αποτελέσματα της μάλαξης, τις ενδείξεις και αντενδείξεις για μάλαξη καθώς και τα κριτήρια επιλογής της κατάλληλης τεχνικής μάλαξης σε κάθε περίπτωση.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει το κομμάτι του βιβλίου (κεφάλαιο 6ο) στο οποίο γίνεται αναφορά στην Ανατολική Ιατρική, τους Μεσημβρινούς και τα σημεία βελονισμού και περιγράφονται αναλυτικά οι ανατο-

λικές τεχνικές μάλαξης: το Shiatsu (ιαπωνική λέξη που σημαίνει «πίεση με τα δάχτυλα») και η Ρεφλεξολογία (το πέλμα του ποδιού ως μικρογραφία όλου του σώματος), που έχουν τις ρίζες τους στους αρχαίους λαούς των Κινέζων, των Ινδιάνων και των Αιγυπτίων.

Τα κείμενα είναι γραμμένα με ταυτόχρονα επιστημονικό προσανατολισμό και απλή γλώσσα, βασισμένα σε μία πληθώρα ξένων κυρίως βιβλιογραφικών πηγών. Η συγγραφή έχει γίνει με τέτοιο τρόπο ώστε αφενός να καλύπτει τις ανάγκες των φοιτητών του Τμήματος Φυσικοθεραπείας και αφετέρου, να απευθύνεται σε ένα διαφοροποιημένο αναγνωστικό κοινό, όπως ιατρούς, νοσηλευτές, αθλητιάτρους, γυμναστές, εκπαιδευτικούς, αλλά και μητέρες ασθενείς και συντρόφους ασθενών, δηλαδή στους απλούς αναγνώστες, χωρίς ιδιαίτερες γνώσεις πάνω στην επιστήμη της φυσικοθεραπείας.

Αυτή τη στιγμή το βιβλίο διδάσκεται στους φοιτητές του Τμήματος Φυσικοθεραπείας του Τ.Ε.Ι. Λαμίας από τη συγγραφέα Βασιλική Γώγου.

Το βιβλίο της Βασιλικής Γώγου «Τεχνικές Θεραπευτικής Μάλαξης» κυκλοφορεί από τις επιστημονικές εκδόσεις Παρισιάνου Α.Ε.

Οι συγγραφείς ελπίζουν το σύγγραμμα αυτό να συμβάλει στην έγκυρη ενημέρωση όλων όσων ενδιαφέρονται να ασχοληθούν ερασιτεχνικά ή επαγγελματικά με το αντικείμενο της μάλαξης και ελπίζουν με αυτό το βιβλίο να συμβάλουν στην ενίσχυση της επιστήμης και του επαγγέλματος της Φυσικοθεραπείας και στη διευκόλυνση της εκπαίδευσης των σπουδαστών-φοιτητών τους.

Χρυσούλα Παν. Σπυροπούλου

«Πού πηγαίνω άραγε;...
Πού τάχα είναι αυτό το κάτι,
πού είναι αυτός ο κάποιος
που θα μου πει γιατί ζω,
γιατί πεθαίνω;
Πού πηγαίνω;...»

Γιατί ζω; Γιατί πεθαίνω;
Πες μου που πηγαίνω;
Πες μου γιατί; Πες μου πού;»

Μήπως ο πρώην Ιεροσολύμων κ. Ειρηνάιος μπορεί να δώσει απαντήσεις στα μεγάλα ερωτήματα όπως αυτά διατυπώνονται στο παραπάνω ροκ τραγούδι; Έχει άραγε μέσα του το «κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν;»

Φοβάμαι ότι «απέσβετο το λάλον ύδωρ». Μεγαλόσχημοι και χρυσοποίκιλτοι Ιεράρχες είστε ή δεν είστε το «άλας»;

Αν ναι, τότε προς τι οι εγωισμοί σας, η λατρεία των θώκων, οι «εις χρυσόν» καταθέσεις σας, τα ακίνητά σας αξίας δισεκατομμυρίων δραχμών;

«...εν τίνι αλισθήεται» άγιοι πατέρες; (άγιοι;)

Θ.Ν.

Πέρα από τη Δεξιά και την Αριστερά

...Η προσπάθεια να εφαρμοστεί κανείς τις κατηγορίες «δεξιά» και «αριστερά» στη σημερινή συγκεχυμένη κατάσταση, φανερώνει την «εννοιολογική σαλάτα» που δημιουργήσε η ιστορία. Η μετάβαση από ένα κομμουνιστικό σε ένα καπιταλιστικό σύστημα είναι αριστερό ή δεξιό εγχείρημα; Η αντίσταση απέναντι σ' αυτό, δηλαδή η διατήρηση των υπολειμμάτων των κατακτήσεων του σοσιαλισμού είναι συντηρητική ή προοδευτική;

...Παραμένουν, άραγε, εν ζωή και εν λειτουργία πολιτικοί όροι, οι οποίοι ρίζωσαν από δεξιά με την Γαλλική Επανάσταση, το 1789, την Κοινωνική Επανάσταση το 1848 ή τη Ρωσική Επανάσταση,

το 1917;

Κατά πόσο οι σύγχρονες επιτακτικές ανάγκες, ο σαρωτικός άνεμος της παγκοσμιοποίησης και της τεχνολογίας τείνουν να αμβλύνουν την πολιτική χροιά που κουβαλούν πάνω τους τίτλοι, όπως Δεξιά και Αριστερά; Μέχρι να αναδειχτούν εκείνοι οι πολιτικοί οι οποίοι θα περιγράψουν την σύγχρονη πραγματικότητα, οι κοινωνίες θα αναζητούν απαντήσεις για το αν υπάρχει ακόμη δεξιά ή αριστερά εξουσία ή αντεξουσία και αν ο Μαρξ εξοργισμένος σπάει τα δεσμά του θανάτου και επιστρέφει...

Ούριλιχ Μπεκ
Καθηγητής Πανεπιστημίου
του Μονάχου

Αριθμός Πράξεως 21

Εν Ροβολιάρίω, σήμερον την εικοστήν πέμπτην (25ην) του μηνός Νοεμβρίου του χιλιοστού εννεακοσιοστού εικοστού ενάτου (1929) έτους, ημέραν Τετάρτην και ώραν 2 μ.μ. το εκκλησιαστικόν Συμβούλιον, συνεθρόν προσκλήσει του οικείου Προέδρου, ιερέως, Γεωργίου Αθ. Στεφανή παρόντων και των άλλων δύο μελών Δημητρίου Ρίζου και Σεραφείμ Νέλλα, ακούσαν του Προέδρου αυτού, εισηγησμένου όπως την 22αν Δεκεμβρίου, εκθέσωσι εις πλειοδοτικήν δημοπρασίαν τους υδρομύλους των ιερών ναών Ροβολιάριου κειμένους εν τη θέσει Άγιος Νικόλαος και Ντούμενα, ορίσωσι δε ως πρώτην προσφοράν δια τον εις θέσιν Άγιος Νικόλαος δρχ. (2.000) χιλιάδες, δια τον εις θέσιν Ντούμενα δρχ. (1.500) καθ' ότι ούτως εξυπηρετούνται μερικώς τα συμφέροντα της Εκκλησίας, Σκεφθέν δε αποφασίζει: ορίζει οριστικήν πλειοδοτικήν δημοπρασίαν την 22αν Δεκεμβρίου αμφοτέρων των υδρομύλων (2.000) δρχ. δια τον εν τη θέσει Άγιος Νικόλαος και (1.500) δρχ. δια τον εν τη θέσει Ντούμενα, ορίζει δε το δικαίωμα των μυλωθρών εις είδος 3% τοις εκατόν πληρωτέον παρά του αλέθοντος. Εφ' ώ συνετάγη η παρούσα και υπογράφεται ως έπεται:

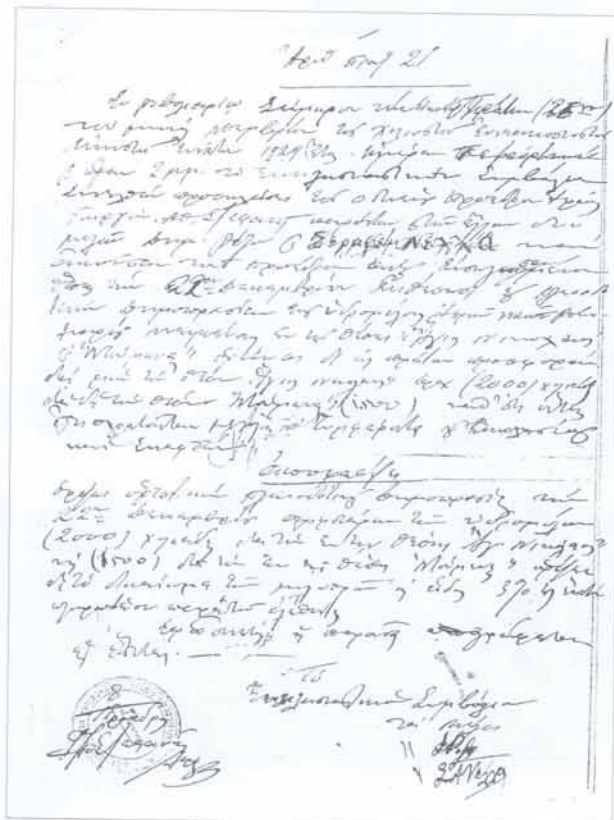
Το Εκκλησιαστικόν Συμβούλιον

Ο Πρόεδρος
Γεώργιος Στεφανής
(ιερέυς)

Τα μέλη
Δημήτριος Ρίζος
Σεραφείμ Αθ. Νέλλας

Εξώφυλλο τετραδίου που χρησιμοποιήσατε ως μαθητές Δημοτικού ή Γυμνασίου. Η ηλικία σας τώρα; Σίγουρα πάνω από 70 καλοκαίρια!

Ροβολιάρικες εκδρομές μπροστά στην είσοδο του ναού του Αγίου Ανδρέα, στην Πάτρα, στις 15 Μαΐου 2005. Οι λοιποί απ' τους 80, που πήραν μέρος... στην εκδρομή, βρίσκονται στο εσωτερικό του ναού και προσεύχονται ευχαριστώντας το Θεό που τους αξίωσε να θρεθούν στον Οίκο του!

Η αρχή της ζωής παραμένει μυστήριο

Βάσει των σημερινών γνώσεων, το Σύμπαν είναι 13,7 δισεκατομμυρίων ετών, μετρώοντας από τη γέννησή του και στηριζόμενοι στη θεωρία δημιουργίας του Σύμπαντος (Big Bang), και από τότε εξακολουθεί να επεκτείνεται. Μέχρι πρόσφατα (μερικά χρόνια πριν) υπήρχε η αντίληψη ότι η διεύρυνσή του επιβραδυνόταν λόγω της έλξης από τη βαρύτητα όλων των αστερών και των γαλαξιών του Σύμπαντος. Ωστόσο, το 1998 οι αστρονόμοι ανακάλυψαν ότι στην πραγματικότητα η επέκτασή του Σύμπαντος έχει επιταχυνθεί. Αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει κανένα όριο ως προς το πόσο πολύ και για πόσο καιρό θα επεκτείνεται. Όλοι οι γαλαξίες θα κινούνται ολοένα και πιο μακριά ο ένας από τον άλλο για πάντα.

Υπάρχουν πολλές υποθέσεις σχετικά με το τι υπήρχε πριν από το Big Bang, αλλά η αλήθεια είναι ότι κανείς δεν γνωρίζει ακόμη. Οι θεωρίες μας για το θέμα αυτό εξακολουθούν να εξελίσσονται. Η θεωρία της σχετικότητας του Αϊνστάιν μάς λέει ότι δεν υπήρχε τίποτα πριν από το Big Bang, επειδή αυτό σήμανε την έναρξη του ίδιου του χρόνου. Ωστόσο σύγχρονες θεωρίες αναφέρουν ότι ίσως πριν από το Big Bang να υπήρχε ένα διαφορετικό είδος του Σύμπαντος, με πολύ περισσότερες διαστάσεις (κάτι που σαφώς δεν μπορούμε να φανταστούμε), και ότι το Big Bang απλώς σήμανε τη μετάβαση στο Σύμπαν όπως το γνωρίζουμε σήμερα. Ελπίζουμε ότι μια ημέρα - ίσως και αυτόν τον αιώνα - να έχουμε μια πληρέστερη κατανόηση του ζητήματος.

Όλα τα άστρα που είναι μεγαλύτερα από ένα συγκεκριμένο μέγεθος, όταν πεθάνουν, γίνονται μαύρες τρύπες. Αλλά από τη στιγμή που δεν βρισκόμαστε κοντά σε αυτές δεν μπορούν να μας βλάψουν. Ωστόσο πιστεύουμε ότι σε δισεκατομμύρια χρόνια από τώρα ολόκληρο το Σύμπαν θα είναι γεμάτο μαύρες τρύπες και παγωμένα νεκρά άστρα, που θα ταξιδεύουν στο άδειο διάστημα. Δεν θα έχει μείνει φως ή θερμότητα πουθενά. Αλλά είναι

τόσο μακρινό, που δεν χρειάζεται να ανησυχούμε από τώρα.

Από τη στιγμή που υπάρχουν τόσα δισεκατομμύρια άστρα σε καθέναν από τους δισεκατομμύρια γαλαξίες στο Σύμπαν, θα πρέπει να υπάρχουν κάπου εκεί έξω πλανήτες σαν τη Γη. Αλλά, όταν η συζήτηση έρχεται στο θέμα της ύπαρξης ζωής, αυτό δεν το γνωρίζουμε ακόμα. Σίγουρα υπάρχουν πολλές προϋποθέσεις που έπρεπε να συμπέσουν ώστε να επιτρέψουν να αρχίσει η ζωή στη Γη. Δεν ήταν επαρκές να υπάρχει ένας πλανήτης μόνο με ατμόσφαιρα: βρισκόμαστε στην ακριβώς κατάλληλη απόσταση από το κατάλληλο είδος αστέριου (Ηλιος) ώστε να είναι σωστή η θερμοκρασία. Χρειαζόμαστε άλλους πλανήτες, όπως ο Δίας, για να αποτρέψουν τους επικίνδυνους βράχους που περιπλανώνται στο διάστημα ώστε να μη μας βομβαρδίσουν. Η Σελήνη έπρεπε να είναι εκεί που είναι για να κρατά τη Γη σταθερή στην τροχιά της. Το κέντρο της Γης έπρεπε να είναι ζεστό, κ.ο.κ. Παρ' όλα αυτά, κανείς δεν είναι σε θέση να κατανοήσει πλήρως το μυστήριο του πώς η ζωή άρχισε. Επομένως ίσως να υπάρχει ζωή κάπου, αλλά, εάν υπάρχει, αυτή κατά πάσα πιθανότητα είναι πολύ διαφορετική από τη ζωή στη Γη.

Το ταξίδι στο μέλλον είναι ευκολότερο από το ταξίδι στο παρελθόν. Μπορούμε να «φτάσουμε» στο μέλλον ταξιδεύοντας πολύ γρήγορα (κοντά στην ταχύτητα του φωτός), καθώς με αυτόν τον τρόπο επιβραδύνουμε το χρόνο. Αλλά από τη στιγμή που θα φτάσουμε εκεί, ενδέχεται να κολλήσουμε στο μέλλον, όσο δυσάρεστο και αν είναι αυτό. Και αυτό επειδή το ταξίδι πίσω στο παρελθόν δεν θεωρείται πιθανό. Αλλά από τη στιγμή που υπάρχει έστω η πιθανότητα, καθίσταται ένα ιδιαίτερα συναρπαστικό θέμα συζήτησης, για να μην πω καλό υλικό για το Χόλιγουντ.

Τζιμ Αλ Χαλίλι
Καθηγητής Φυσικής
στο Πανεπιστήμιο του Surrey

Ο κανόνας και η εξαίρεση

Κατά κανόνα όλα τα πράγματα στη γη από τον άνθρωπο, τα ζώα, τα ερπετά, τα έντομα, τα δένδρα, τα φυτά, τα άνθη, τα ψάρια γεννιούνται μικρά και μεγαλώνουν. Επειδή όμως ο κάθε κανόνας έχει και την εξαίρεσή του, το ανέκδοτο που ακολουθεί μας παρουσιάζει με ζωντάνια, την εξαίρεση, δηλαδή αυτό που γεννιέται μεγάλο και σιγά - σιγά μικραίνει. Είναι και αυτό προϊόν της ανατολίτικης φιλοσοφίας.

Ο Θεός με την μεγάλη του σοφία, όλα σ' αυτόν τον κόσμο τα έχει κάνει να γεννιούνται κατά κανόνα μικρά, όπως ο άνθρωπος, τα ζώα, τα πουλιά, τα έντομα, τα δέντρα, τα φυτά, τα άνθη και κάθε τι που έχει ζωή και να μεγαλώνουν. Έχει προβλέψει όμως και την εξαίρεση.

Και η εξαίρεση είναι ο θάνατος, ο οποίος γεννιέται μεγάλος, μας γεμίζει πόνο και σιγά-σιγά απαλύνεται και μικραίνει.

Το τσιγγάνικο σκυλί

Η ευκολία με την οποία υπερασπιζόμαστε ή καταδικάζουμε τις ενέργειες των άλλων, αποτελεί νοσηρό σύμπτωμα μιας νοσηρής εποχής κατά την οποία, ο καθένας αβασάνιστα και αψυχολόγητα παίρνει τις όποιες θέσεις του ανάλογα με τις συμπάθειες, τα συμφέροντα ή τις σκοπιμότητές του. Το ανέκδοτο με το τσιγγάνικο σκυλί, αποτελεί μια μονάχα πτυχή των νοσηρών φαινομένων που κυριαρχούν στις σημερινές κοινωνίες μας.

Σε κάποιο χωριό μια αλεπού έκανε συχνές επιδρομές στα κοτέτσια των οπιτών και όταν τα σκυλιά την κυνηγούσαν πηδούσε ένα ρέμα που βρίσκονταν στην άκρη του

χωριού και εκεί σταματούσε. Τα σκυλιά, σαν να είχαν κάνει συμφωνία μαζί της, μόλις την έδιωχναν από τα σύνορά τους, γύριζαν στις αυλές τους.

Ένα βράδυ, κοντά στο ρέμα είχαν κατασκηνώσει τσιγγάνοι και το σκυλί που είχαν μπλέχτηκε κι αυτό στο κυνήγι της αλεπούς. Μη ξέροντας όμως πως δεν έπρεπε να περάσει το ρέμα, συνέχισε να την κυνηγάει μόνο του και πέρα από το ρέμα.

Κι η αλεπού καθώς έτρεχε του φώναξε: "Τα σκυλιά του χωριού που έχουν δικίο να με κυνηγούν γιατί πηγαίνω στα κοτέτσια τους, γύρισαν πίσω, εσύ τσιγγάνικο σκυλί τι έχεις μαζί μου και με κυνηγάς";

Γέφυρα Ρίου - Αντιρρίου

Ένα μεγάλο όραμα έγινε πραγματικότητα. Η Ζεύξη Ρίου - Αντιρρίου. Η μόνη σύνδεση της Πελοποννήσου με τη Δυτική Στερεά Ελλάδα υπήρξε το όραμα τα τελευταία 100 χρόνια και πλέον.

Η γέφυρα δόθηκε στην κυκλοφορία τη Δευτέρα 2 Μαΐου 2004, το Ρίο ενώνεται με το Αντίρριο.

Στην άκρη του Κορινθιακού ο άνθρωπος ενώνει ό,τι η φύση είχε αποφασίσει να χωρίσει.

Φέρει το όνομα "Χαρίλαος Τρικούπης" προς τιμήν του πρωθυπουργού που πρώτος οραματίστηκε τη δημιουργία της. Η γέφυρα Ρίου-Αντιρρίου βρίσκεται στη διασταύρωση δύο μεγάλων οδικών αξόνων:

1) Του Π.Α.Θ.Ε. (Πάτρα - Αθήνα - Θεσσαλονίκη - Έβρος) που συνδέει τις τρεις μεγαλύτερες ελληνικές πόλεις: Θεσσαλονίκη - Αθήνα - Πάτρα.

2) Της Ιόνιας οδού που διατρέχει τις δυτικές περιοχές της χώρας από την Ηγουμενίτσα ως την Καλαμάτα.

Η γέφυρα συμβάλλει σημαντικά στην ενίσχυση των δεσμών της Δυτικής Ελλάδας με την υπόλοιπη χώρα επιτρέ-

ου και 228μ. στην πλευρά του Αντιρρίου.

Το καλωδιωτό τμήμα της αναρτάται από 4 πυλώνες από σκυρόδεμα, ενώ το ύψος τους πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας φτάνει τα 160μ.

Τα θεμέλια των πυλώνων, με μέγιστη διάμετρο 90μ. επικάθονται στο βυθό της θάλασσας σε βάθη μεταξύ 50 και 65μ. σε εδαφός που ενισχύθηκε εκ των προτέρων με την έμψηξη 500 μεταλλικών σωλήνων.

Το κατάρωμα της καλωδιωτής γέφυρας είναι σύνθετη κατασκευή από προκατασκευασμένα τμήματα από χάλυβα και σκυρόδεμα, τα οποία τοποθετούνται σε πρόβολο συμμετρικά στις δύο πλευρές του κάθε πυλώνα και αναρτώνται με καλώδια ανάρτησης.

Τα καλώδια ανάρτησης αποτελούνται από γαλβανισμένα συρματόσχοινα με πολλαπλή αντιδιαβρωτική επένδυση.

Από άποψη συνθηκών κατασκευής αυτή η γέφυρα είναι η μοναδική στον κόσμο εξαιτίας του εξαιρετικού συνδυασμού του μεγάλου βάθους θεμελίωσης των στρωμάτων ιλύος του εδάφους, θεμελίωσης της υψηλής σεισμικότητας

ποντας στην Πάτρα να αποτελεί το δυναμικό μητροπολιτικό κέντρο μίας ευρύτερης περιοχής.

Διευκολύνει την επικοινωνία της Ελλάδας με την Ιταλία και την υπόλοιπη Δυτική Ευρώπη μέσω των λιμανιών της Πάτρας και της Ηγουμενίτσας. Η Ζεύξη Ρίου - Αντιρρίου είχε ενταχθεί μετά τη σύνοδο κορυφής της Κέρκυρας του 1993, στα Διευρωπαϊκά Δίκτυα Μεταφορών και έχει υπαχθεί, με ψήφισμα της συνόδου του Έσπεν του 1994 στα 14 ευρωπαϊκά έργα πρώτης προτεραιότητας.

Τα τεχνικά χαρακτηριστικά του έργου

Αποτελείται από:

1) μία καλωδιωτή γέφυρα μήκους 2252μ. με τρία κεντρικά ανοίγματα των 560μ. και δύο πλευρικά 286μ.

2) δύο γέφυρες πρόσβασης στα δύο άκρα της με μήκη 380μ. στην πλευρά Ρί-

της περιοχής και της πιθανότητας τεκτονικών μετακινήσεων.

Η γέφυρα έχει το μεγαλύτερο μήκος καλωδιωτού φορέα στον κόσμο και τα θεμέλιά της είναι τα μεγαλύτερα που κατασκευάστηκαν ποτέ για θεμελίωση γέφυρας.

Το συνολικό κόστος του έργου μαζί με τα χρηματοοικονομικά έξοδα της περιόδου κατασκευής ανήλθε σε 750 εκατομ. ευρώ.

Με τα έσοδα από τα διόδια για 35 χρόνια θα αποπληρωθούν τα δάνεια με τα οποία χρηματοδοτήθηκε το έργο καθώς και τα κεφάλαια που επενδύθηκαν από την παραχωρησιούχο εταιρεία "Γέφυρα Α.Ε."

Επιμέλεια Λούλας Σπυροπούλου
Οργανώτρια της εκδρομής
στο Ρίο-Αντίρριο

Σκίτσο του Ανδρέα Πετρούλακη.

Ευλαβικό προσκύνημα ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΡΕΝΤΙΝΑΣ - ΑΓΡΑΦΩΝ

«Καμπάνας ήχοι αρμονικοί,
γλυκοί, γοργοί, αναπαιστικοί,
Ξυπνούν το Μοναστήρι.
Και σ' της νυχτιάς τη σιγαλιά,
σα μάτια ανοίγουν τα κελιά,
ή πόρτα ή παραθύρι»

Γεώργιος Βερίτης

Το ιστορικό Μοναστήρι της Ρεντίνας επισκέφτηκα για προσκύνημα, για πρώτη φορά, στη γιορτή της Παναγίας, στις 15 Αυγούστου 1940, παραμονές της κηρύξεως του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, όταν ήμουν μαθητής της Ε' τάξεως του Γυμνασίου

Σπερχειάδας. Ηγούμενος του Μοναστηρίου ήταν ο Αρχιμανδρίτης π. **Αβραάμ Ρούσκας**, εμπνευσμένος λειτουργός της Εκκλησίας και φλογερός αγωνιστής των Ελληνοχριστιανικών ιδανικών, που, σε δύσκολα και πολυτάραχα χρόνια, βρήκε μαρτυρικό θάνατο, τον Απρίλιο του 1947. Κοντά του, ήταν ο αγαπημένος αδελφός του **Γεώργιος Ρούσκας**, εκλεκτός φίλος και συμμαθητής μου.

Αργότερα και μέχρι σήμερα, επισκέφτηκα, πολλές φορές, το Μοναστήρι, αποθέτοντας εκεί της ψυχής μου τα μύρα: την ευλάβεια και την πίστη, την αγάπη και την αγαλλίαση.

Το Μοναστήρι, σύμβολο και σημείο αναφοράς των απανταχού της γης Ρεντινιωτών, βρίσκεται σε απόσταση επτά χιλιομέτρων νοτιοανατολικά της ιστορικής και όμορφης κωμοπόλεως Ρεντίνας, «προκαθήμενης απάντων των Αγράφων», στα όρια των Νομών Καρδίτσας και Φθιώτιδας, και είναι αφιερωμένο στην Κοίμηση της Θεοτόκου. Επειδή, όμως, εκεί φυλάσσεται η Άγια Κάρα του Ιερομάρτυρα Βασιλείου, πρεσβυτέρου της Άγκυρας, πολιούχου και προστάτη της Ρεντίνας, **πανηγυρίζει δυο φορές το χρόνο: στις 15 Αυγούστου, στη μνήμη της Παναγίας και στις 22 Μαρτίου, στη μνήμη του**. Έχει ζωή και ιστορία, σύμφωνα με την παράδοση, χιλίων, περίπου, χρόνων. Στο μακρόχρονο αυτό διάστημα, έχει, πολλές φορές, υποστεί τεράστιες ζημιές και καταστροφές από λεηλασίες και πυρπολήσεις των κατακτητών για τη συμμετοχή του στην Εθνεγερσία και στα επαναστατικά κινήματα. Χτισμένο, σε περίοπτη θέση, μέσα σε γραφικό περιβάλλον, κατάλληλο για περισυλλογή και πνευματική άσκηση, με τη φιλόξενη παράδοσή του, χαρίζει μεγαλείο κι έξαρση, καλοσύνη και αρμονία.

«Η θέα είναι σπάνια γύρω - γράφει, ανάμεσα στ' άλλα, ο Επίτιμος Γενικός Διευθυντής Παιδαγωγικής Ακαδημίας Γεώργιος Ρούσκας - και η φύση μαγική. Οι βουνοπλαγιές είναι γεμάτες από βελανιδιές και τα πόδια τους βρέχονται από οφιοειδείς ποταμάκι. Στο μέσο της πλαγιάς του βουνού είναι το αρχαιότατο αυτό σκήνος των μοναχών, το οποίο άλλοτε αριθ-

μούσε μέχρι 300 μοναχούς. Ο άγιος αυτός τόπος, για τον οποίο πολλά διηγούνται οι κάτοικοι της Ρεντίνας και των γύρω χωριών, έκρυβε την εικόνα της Θεοτόκου, η οποία έγινε αντιληπτή από ανυψωθείσα στήλη πυρός. Τότε προσέτρεξαν πολλοί, βρήκαν την εικόνα, την ασπάστηκαν με ευλάβεια και συνέλαβαν την ιδέα να χτίσουν το Μοναστήρι στον τόπο αυτόν. Ενωρίς, έγινε το κέντρο των Γραμμάτων, γιατί προσέτρεξαν πολλοί εγγράμματοι μοναχοί. Ο Ναός, ρυθμού Βυζαντινού, μεγάλος, είναι το πιο ωραίο ελκυστικό, μεγαλοπρε-

πές οικοδόμημα, ασβεστοκτισμένο. Είσοδος μεγαλοπρεπής προς το δυτικό μέρος και υπεράνω αυτής η εικόνα της Κοίμησης της Θεοτόκου. Το τέμπλο είναι ξυλόγλυπτο, μεγάλης αρχαιολογικής αξίας. Σήμερα έχει κηρυχθεί διατηρητέο μνημείο...»

Ο προσκυνητής, με δέος, μπαίνει στον Ιερό Ναό του Μοναστηρίου, που χαρακτηρίζεται ως «ο περικαλέστερος των Αγράφων» και αποθέτει την ευλάβεια και το σεβασμό του στη θαυματουργή εικόνα, κατάφορτη με ακριβά τάματα και πολύτιμα αφιερώματα. Οι αναμμένες καντήλες σκορπίζουν φως και δύναμη απ' την αόρατη παρουσία της μεγάλης Μάνας του κόσμου. Οι ύμνοι και οι προσευχές δημιουργούν υποβλητική ατμόσφαιρα, μέσα στην οποία ο πιστός δίνεται ολόκληρος, εκφράζει την απέραντη λατρεία του στο Δημιουργό και βλέπει πόσο πολύτιμη είναι η ανταμοιβή, που του δίνει η Θεία Χάρη. Η δέσση του στη Θεοτόκο υψώνεται στα ουράνια θερμή και η ικεσία του θροίζει μέσα στην απόλυτη σιγή του απείρου.

Το Άγιο τούτο Μοναστήρι υπήρξε η πνευματική έπαλξη, το παιδευτήριο ψυχών και το εργαστήριο αγιότητας των μοναχών, που υπηρέτησαν σ' αυτό και, παράλληλα, το ιερό καταφύγιο των καταδιωκομένων Ελλήνων απ' τους φοβερούς κατακτητές. Σημαντικές και αξιολογικές είναι οι υπηρεσίες, που πρόσφερε στα χρόνια της δουλείας, της Εθνεγερσίας και των επαναστατικών κινήματων. Ονόματα, χρονολογίες, γεγονότα, ηρωισμοί, που συνδέονται με τον ιερό αυτό τόπο, αναβιώνουν σε παλλόμενες παραστάσεις κι επιβάλλουν να σταθούμε σε στάση προσοχής, εκφράζοντας τον απέραντο θαυμασμό και την άπειρη ευγνωμοσύνη μας.

Ν' ακούσουμε τα τραγούδια των κλεφτών και των αρματολών αετομάχων της δούλης Πατρίδας, που αντηχούσαν απ' τα αγέρωχα Αγραφιώτικα βουνά και έχει απαθανάσει η λαϊκή μούσα:

«*Σαν πας πουλί μ' κατ' Αγραφα,
σαν πας κατά Τζουμέρκα,
χαιρέτα μας την Κλεφτουριά
και τους Κατσαντωναίους...*»

Ως εδώ, έφθανε το σάλπισμα του

Του Δημ. Κ. Κοντσουλέλου
Επίτιμου Επόπτη
Δημοτικής Εκπαίδευσης

βάρδου Ρήγα Βελεστινλή:

«*Σουλιώτες και Μανιάτες,
Λιοντάρια Ξακουστά,
ως πότε στις σπηλιές σας
κοιμάσθε σφαλιστά;
Μαυροβουνιού καπλάνια
κι Ολύμπου σταυραετοί
κι Αγράφων τα ξεφτέρια
γενήτε μια ψυχή*».

Να παρακολουθήσουμε τις κρυφές νυχτερινές συσκέψεις αρχιερέων, μοναχών και προκρίτων για το εγερτήριο σάλπισμα των ραγιάδων και την ετοιμότητα του Ιερού Αγώνα. Να θαυμάσουμε την αξιολογία ακμή του Μοναστηριού, στα χρόνια της Τουρκοκρατίας. «Σταυροπηγιακή» Μονή, υπαγόμενη, δηλαδή, στο Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, κατείχε πλούσια μετόχια στην ευρύτερη περιφέρειά της, πολλά, μεγάλης αξίας, κειμήλια, άμφια και σκεύη, προερχόμενα από δωρεές ομόδοξων Κρατών, ιδιαίτερα της Ρωσίας. Στη Μόσχα διατηρούσε μετόχιο, με το όνομα «Ρωσικόν». Το γεγονός, ότι συντηρούσε νοσοκομείο για τους άπορους, δείχνει την ευπορία του, απαραίτητη προϋπόθεση για την εκπλήρωση της ιερής αποστολής του.

Να φωτιστούμε απ' την ακτινοβολία και το κύρος του Μοναστηριού, σπουδαίου εκκλησιαστικού κέντρου και φυτώριου Ιεραρχών, που τίμησαν και ανέδειξαν την Εκκλησία. Απ' την αδελφότητά του προερχόταν ο έσχατος Αρχιερέας Ιερόθεος της Επισκοπής Νέων Πατρών (Υπάτης).

Να παρακολουθήσουμε την εκλογή, απ' τη σύνοδο των Αρχιερέων, του Επισκόπου Λιτζάς και Αγράφων Ιακώβου, που είχε διδάξει στη Σχολή, για ανώτερη μόρφωση, του Καρπενησιού.

Ν' αξιοποιήσουμε και να εκτιμήσουμε, με σεβασμό, την προσφορά του Μοναστηριού στην παιδεία του Γένους. Μέσα στο «Κρυφό Σχολείο» του, πρωτόγονη βαθμίδα του Σχολείου, στα ζοφερά χρόνια της Τουρκοκρατίας, όπου διαφυλάχθηκαν η θρησκεία, η γλώσσα και οι παραδόσεις του Γένους, ετοιμάστηκαν οι ψυχές του Εικοσιένα, που, πλημμυρισμένες απ' το θείο κρασί της πίστεως και του ενθουσιασμού, εμεγαλούργησαν στ' Αγραφιώτικα βουνά και απέδειξαν την αιωνιότητα της Ελληνικής Φυλής. Στις αξιοθαύμαστες Σχολές των Αγράφων για κατώτερη μόρφωση των ελληνοπαίδων (Καρπενήσι - Αγία Τριάδα - Βραγγιανιά - Νεοχώρι - Κερασσώρι - Προυσός - Βράχα - Τατάρνα), άτρωτες ασπίδες του Ελληνισμού, ακτινοβόλες πνευματικές εστίες, μεγάλα χριστιανικά κέντρα και αληθινά εκπαιδευτικά κοσμήματα, στα οποία εδίδαν μεγάλοι και σοφοί Διδάσκαλοι του Γένους, με κορυφαίο τον Όσιο Ευγένιο τον Αιτωλό (1597-1682), υπαγόταν και η **Σχολή του Μοναστηριού της Ρεντίνας**.

Να διδαχθούμε απ' την πλουσιότητα εθνική δράση του Μοναστηριού, που υπήρξε το κέντρο του αρματολισμού και της κλεφτουριάς. Όταν η Θεσσαλία δεν περιελήφθηκε στο νέο Ελληνικό Κράτος, το έτος 1832 έγινε το κέντρο των συνεχών επαναστατικών εξεγέρσεων για την απόκτηση της ελευθερίας. Ύστερ' απ' την αποτυχία του κινήματος του 1848, στο Μοναστήρι κατέφυγαν οι αρχηγοί του: ο **Παπακώστας Τζαμάλας** και ο **Θ. Μπαλατσός**. Στην εξέγερση του

Αγαπητά «Ροβολιαρίτικα Νέα»

Χριστός Ανέστη!!

Μια άλλη μεγάλη γιορτή έρχεται στις 8 Μαΐου, είναι η γιορτή της Μάνας, της κάθε μάνας, όπου γης και της μάνας Ροβολιαρίτισσας.

Μανούλα, στη μνήμη σου αφιερώνουμε στην εκκλησία των 12 Αποστόλων την «Κυρία των Αγγέλων» (Παναγία με το βρέφος) ή «Αξιον Εστί».

Μας λείπεις, Μανούλα.

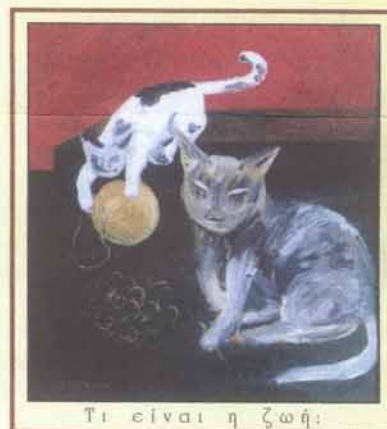
Θα περιμένω πότε θα ξανασυναντηθούμε.

Αγγέλα Δημητρίου
Γιάννης Κοκκινίδης

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΜΠΟΥΚΑΣ
τ. ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

Τι είναι η ζωή;

ΛΑΜΙΑ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2005

Ο συγχωριανός μας, Κώστας Μπούκας, τ. Επιθεωρητής Εκπαίδευσης, κυκλοφόρησε τον τρίτο τόμο της συγγραφής του «Αληθινό παραμύθι».

Και στον τόμο αυτό, όπως και στους δύο προηγούμενους άνθρωποι, καταστάσεις, περιστατικά και πράγματα του χτες ανασύρονται στη μνήμη και βιώνονται, λες και συμβαίνουν σήμερα, έχοντας μέσα τους το σπέρμα για να γίνουν και μελλούμενα.

Ιδέες και πάθη, εγωισμοί και συμφέροντα, κρυφές και φανερές αγάπες, στερήσεις και κακουχίες, καλοπαντρείες και κακοπαντρείες, καλοσύνη αλλά και κακία, αυταπάτηση αλλά και «τα εμά εμά και τα σα εμά» όλα αυτά είναι οργανικά στοιχεία της στενής κοινωνίας του χωριού, όπως την έζησαν ο ίδιος ο συγγραφέας, οι γονείς του και οι παππούδες του.

Μέσα στις σελίδες του τόμου αυτού ακούμε τη βοή και την κραυγή των προγόνων που δεν γκρεμίστηκαν στα σκοτάδια της λησμονιάς αλλά κρατήθηκαν ζωντανοί, σε κάποια γωνιά του μυαλού και της καρδιάς του συγγραφέα.

Οι άνθρωποι του χτες δεν πεθαίνουν, όταν πάθουν να ανασαίνουν. Πεθαίνουν, όταν εμείς, η φύτρά τους, τους ξεχάσουμε. Συναντάμε στο βιβλίο χαρακτήρες τιποτένιους, σκοτεινούς, αγέλαστους, τύπους ανεμνήνευτους. Άλλους πάλι αισιόδοξους, πιο ζωντανούς από μας, φλεγόμενους, δημιουργικούς. Αυτούς τους δεύτερους τους ενσωματώνουμε στη βούλησή μας, στο είναι μας. Αυτός, άλλωστε πιστεύω ότι είναι και ο σκοπός του συγγραφέα. Να περάσει δηλαδή το χτες στο σήμερα και αυτό με τη σειρά του να αποτελέσει την κοίτη, όπου θα μπει και θα περπατήσει η γενιά του αύριο, το μέλλον. Οι αγέννητοι, που σήμερα έχουν τη μορφή του σπόρου, θα μας ξεπεράσουν στην πορεία τους προς το καλύτερο, όταν το σήμερα νιώθει μέσα τους όλους τους προγόνους.

Στο «αληθινό παραμύθι» του Κ. Μπούκα, υπάρχει αρκετή τροφή για τους νέους, ικανή να φωτίσει την ορμή τους για το χτίσιμο ενός «αύριο» καλύτερου του «χτες».

Συνέχεια στην 6η σελ.

Δωρεές για τη σκεπή του Αγίου Γεωργίου

Παπαγεωργίου-Μπότσια Ελένη	250
Λιάπης Απόστολος Ιωάν.	200
Νέλλας Θωμάς	140
Ρίζος Βασίλειος Δημητρ.	100
Ρίζος Ανδρέας Δημ.	100
Ρίζος Γρηγόριος Δημητ.	100
Νέλλα Γιάννα Θωμ.	50
Πρέντζα Βάγια	40
Κριετσίωτης Νικόλαος	20
Ζαγορίσιου Ελένη	20
Αναγνώστου Μαίρη	20
Νέλλας Γεωργ. Σπυρ.	20
Παπάς Υφαντής	20
Παπαδόπουλος Βασίλ.	50
Αναγνώστου Ηλίας Δημ.	5
Αναγνώστου Αθανασ. Χρησ.	10
Γιαννέλης Σεραφείμ	5
Νέλλας Σταύρος	150
Παπανικολάου Γεωργ. Φωτίου	10

Γιαννόπουλος Μαρίνος (εις μνήμη Γεωργίου Σακελλάρη)	50
Τσιώλης Θωμάς	70
Μπαούρας Παρασκευάς	5
Σταθόπουλος Γεώργιος	10
Ηλιόπουλος Χαράλαμπος	20
Λιάπης Ηλίας Κων.	20
Λιάπης Κων/νος Ηλία	20
Λιάπης Φώτιος Κων.	10
Σπυροπούλου Κων/να Αθαν.	20
Ζωβοίλης Δημήτριος	150
Γιαννέλης Ηλίας του Κων.	50
Λιάπης Κων/νος Λ.	50
Σφυρής Λάμπρος	20
Σπυροπούλου Χρυσόστομος	15
Τσιώλη Ιωάννα και Βασιλική	20
Ανώνυμη	50
Αναγνώστου Ανδρέας	50

«Σταλαματιά, σταλαματιά γεμίζει η στάμνα η πλατιά»
Η δική σου σταλαματιά βοηθάει πολύ στην εκστρατεία
για τη συγκέντρωση χρημάτων που χρειάζονται για ν' αλλάξουμε
τη σκεπή στον Άγιο Γεώργιο

Συνδρομές

Αλεξανδρής Γεώργιος	15
Ρίζος Δημήτριος Ιωαν.	15
Κούδας Ιωάννης	5
Λιάπη Νίτσα Κων.	20
Φωλιάς Δημήτριος Κων.	20
Στεφανής Ηλίας (Λιτόσελο)	20
Γιαννέλης Φώτης	20
Καλαντζής Ευάγγελος	20

Δημητρίου Κων/νος Φωτίου	30
Γώγου Βασιλική Δημητρίου	20
Ρίζος Γρηγόριος Αθαν.	40
Αναγνώστου Βασιλική	20
Αναγνώστου Ζωή	20
Αναγνώστου Σπύρος	10

Συνέχεια στο επόμενο φύλλο

Μαλώσανε στη μοιρασιά...

Σε μια κουζίνα από μικρό εκλείσανε τον Γιάννη και πέρναγε ο φουκαράς του Ιησού Χριστού τα πάθη.

Πατάτες ετηγάνιζε, έβραζε μακαρόνια, μα έλα που περάσανε σιγά-σιγά τα χρόνια.

Ο Γιαννακός εγέρασε, είχε ογδονταρίσει και στο χωριό απόφαση επήρε να γυρίσει.

Πετάει σκούφο και ποδιά, χωρίς να αργοπορήσει και σε κατάσταση ακριβό έτρεξε να ψωνίσει.

Οι συγγενείς το μάθανε κι αρχίσανε το γλέντι και περιμέναν με χαρά τον Γιάννη τον λεβέντη.

Γύρισε πίσω στο χωριό, πολύ ήταν κουρασμένος με δώρα και dollάρια ήτανε φορτωμένος.

Οι συγγενείς ετρέξανε, να τον καλωσορίσουν αν είχε φέρει χρήματα τον Γιάννη να ρωτήσουν.

Εμείς είμαστε συγγενείς, όλοι μαζί του λένε, τους πήρε το παράπονο κι αρχίσανε να κλαίνε.

Βαλίτσες άνοιξε πολλές ο Γιάννης με καλούδια, σταμάτησαν τα κλάματα κι αρχίσαν τα τραγούδια.

Κι' άρχισε η διανομή, χωρίς αργοπορία στη μοιρασιά μαλώσανε κι έγινε φασαρία.

Και αφού καλά οι συγγενείς, εγδύσανε τον γέρο, ύστερα τον ρωτούσανε ποιός είσαι δεν σε ξέρω.

Τράβα ξανά στην ξενιτιά χρήματα να μαζέψεις και ύστερα με το καλό να ξανα-επιστρέψεις.

Σας ευχαριστώ όλους για την προσφορά σας προς το χωριό και τους κατοίκους του και εύχομαι υγεία, χαρά και προκοπή σε όλους τους χωριανούς μου.

Με πολλή αγάπη
Ευθυμία Πανοπούλου
Νέα Μάρη

Σκίτσο του Ηλία Μακρή.

Ευλαβικό προσκύνημα

ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΡΕΝΤΙΝΑΣ - ΑΓΡΑΦΩΝ

Συνέχεια απ' την 5η σελ.

1854 έγιναν μάχες, μέσα στο Μοναστήρι, με τους οπλαρχηγούς **Χαμχούγια** και **Κυριάκο**. Οι μάχες επαναλήφθηκαν στο κίνημα του 1857, με τους οπλαρχηγούς **Καραστάθη** και **Κατσιούλα**.

Ν' ατενίσουμε όλους τους αφανείς ήρωες, που πότισαν με το αίμα τους το δέντρο της ελευθερίας κι εδόξασαν την Πατρίδα.

Ύστερ' απ' την απελευθέρωση της Θεσσαλίας, το έτος 1881, το Μοναστήρι εγκαταλείφθηκε για πολλά χρόνια. Στο διάστημα αυτό, χάθηκαν πολλά πολύτιμα χειρόγραφα και πολλοί αξιόλογοι κώδικες. Για λίγα χρόνια, έγινε **Μετόχιο του Μοναστηριού της Κορώνας Καρδίτσης** και επανασυστήθηκε, το 1927, από το λόγιο Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφανσάλων **Ιεζεκιήλ**, που διόρισε Ηγούμενο τον **π. Αβραάμ Ρούσκα**, χειροτονώντας τον Αρχιμανδρίτη. Για τη δραστηριότητα και την προσφορά του γράφει ο τότε Μητροπολίτης Λήμνου Διονύσιος, ανάμεσα στ' άλλα:

«Γεννήθηκε στην Καστανιά Υπάτης. Εκεί έμαθε τα πρώτα γράμματα. Σε πολύ νεαρή ηλικία εγκατέλειψε τα πρόβατά του κι έφυγε για το Άγιο Όρος, όπου έγινε μοναχός. Τον κατείχε ζήλος θρησκευτικός. Αργότερα, διορίστηκε Ηγούμενος στην ιστορική Βυζαντινή Μονή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στη Ρεντίνα (Μενελαΐδα). Το Μοναστήρι αυτό, στα σύνορα Θεσσαλιώτιδος και Ευρυτανίας, ανάμεσα σε δρυς και πλατάνια, έφθανε άλλοτε τους εκατό μοναχούς. Πολύ εργάστηκε στο Μοναστήρι ο ενάρετος και ακούραστος π. Αβραάμ κι επέτυχε την ανασυγκρότησή του. Ήταν πράος, φιλήσυχος και φιλότιμος. Τα καλά του έργα ακούστηκαν στην περιοχή κι εκτιμήθηκε πολύ».

Στα χρόνια της Τουρκοκρατίας, όταν το Μοναστήρι βρισκόταν στη μεγάλη ακμή του και ακτινοβολούσε, στενοί ήταν οι δεσμοί του παλιού χωριού μας μ' αυτό. «Ήταν πλουσιότατο Μοναστήρι - γράφει ο Κ. Κανέλλος -, με περισσότερους από 50 μοναχούς και διατηρούσε τεράστια

ακίνητη περιουσία στις γύρω περιοχές. Είχε κτήματα στο Σμόκοβο, στον Κατάχλωρο, στην Τσοούκα, στη Δρανίστα, στον Ασβέστη... τρεις μύλους στο ποτάμι Ερχάν (Αρχάνι) του χωριού Ασβέστη...»

Οι χωριανοί μας συχνά επισκέπτονταν το Μοναστήρι για προσκύνημα, προσφέροντας διάφορα αφιερώματα. Ο Κ. Σπανός, παρουσιάζοντας ονόματα Φωιωτών της πολύτιμης, για την τοπική ιστορία και την ονοματολογία, προθέσεως της Ιεράς Μονής Ρεντίνας, παραθέτει αλφαβητικό κατάλογο 138 αφιερωτών Ασβεστιωτών, 92 ανδρών και 46 γυναικών. Αναφέρονται στα φ. 136β - 140α του έτους 1640, περίπου. Στο χωριό κυριαρχούσε η οικογένεια Καρβούνη, της οποίας μνημονεύονται 19 μέλη. Εκτός από πέντε άτομα (μία γυναίκα και τέσσερις άντρες), όλοι αναφέρονται με το επώνυμό τους.

(Τόμος 19ος - 1998 - "Φωιωτικά Χρονικά" - Λαμία) - Πρέπει να σημειωθεί, ότι από τα επώνυμα αυτά κανένα σήμερα δεν διασώζεται.

Το δοξασμένο παρελθόν του Μοναστηριού οδηγεί το παρόν κι εμπνέει το μέλλον. Η αναδρομή στα περασμένα φωτίζει τις σκέψεις κι ευλογεί τα βήματά μας για πνευματική περισυλλογή, ανατάσεις και οραματισμούς. Το Άγιο Μοναστήρι, όαση και παρηγοριά, πνευματική έπαλη και μετερίζι αγώνων και θυσιών της Ορθοδοξίας και του Ελληνισμού, συνεχίζει την ιστορική πορεία του, μέσα στο χρόνο, με την άξια Ηγούμενή του και τις πολύτιμες βοηθούς της και τη θερμή συμπαράσταση των ευγενικών και γενναίων Ρεντινωτών.

Κρούοντας τις πύλες του Θεού και ακούοντας τις αρμονίες των Αγγέλων, δημιουργούν, μοχθούν κι ενδυναμώνουν, με ηρωισμό κι εγκάρτερηση, πιστές στα λόγια του βαθυστόχαστου και αλησμόνητου Φ. Κόντογλου:

«Όπου υπάρχει μοναχική ζωή αληθινή και Μοναστήρια με ευσεδή παράδοση, εκεί θάλλει η Ορθοδοξία».

Ευχαριστήριο

Ο συγχωριανός μας **Κώστας Γ. Μπούκας**, τ. Επιθεωρητής Εκπαίδευσης, πρόσφερε στο Σύλλογό μας 40 αντίτυπα του τρίτου τόμου της συγγραφής του «Αληθινό παραμύθι», με την παράκληση να εκπονηθούν και το προϊόν της εκποίησης να διατεθεί για την αλλαγή της σκεπής του Αγίου Γεωργίου. Τον ευχαριστούμε θερμά.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Από το Δημ. Γ. Μπράνη, Σχολικό Σύμβουλο

«Απ' της κότας τ' αυγό θα βγει πάντα κοτόπουλο, έστω κι αν το κλωσήσει φίδι».
 «Είναι άριστο βιβλίο εκείνο, το οποίο ανοίγουμε με λαχτάρα και το κλείνουμε με προβληματισμό. (Σαΐετηρ)
 «Αξίζω, όσο λυγίζω. Και λυγίζω, όσο αγαπώ» (Ι. Αυγουστίνος)
 «Αρετή δεν είναι να μην μπορείς ν' αμαρτήσεις, αλλά να μη θέλεις ν' αμαρτήσεις πια».
 «Σπίτι χωρίς βιβλία είναι δωμάτιο χωρίς παράθυρο» (Μπράουν)
 «Ένα καλό βιβλίο είναι ο καλύτερος φίλος, ο ίδιος σήμερα και πάντοτε» (Cupper)
 «Μην εγκαταλείψεις ποτέ το δρόμο της αρετής και της τιμιότητας. Είναι ο μόνος τρόπος να είσαι ευτυχής» (Button)
 «Όποιος προσπαθεί να φανεί "κάποιος", διαβεβαιώνει τον άλλο πως είναι ασήμαντος».
 «Η επιμονή είναι κόρη της δύναμης και η ισχυρογνωμοσύνη κόρη της ανικανότητας, δηλ. της πνευματικής ανικανότητας» (Μ.Φ. Εμπνερ - Εσενμπαχ)
 «Όποιος αισθάνεται τη χριστιανική ζωή βαριά, αυτό οφείλεται στο ότι δεν την ζει σωστά» (Ι. Αυγουστίνος)
 «Μπορώ να δω το μέλλον, κοιτάζοντας το παρελθόν» (Θερβάντες)
 «Τα έθνη πρέπει να ενθουμούνται, για να διδάσκονται».
 Η ιδέα των παιδιών για τους γονείς:
 10 ετών: Οι γονείς τα ξέρουν όλα.
 15 ετών: Οι γονείς κάτι ξέρουν.
 20 ετών: Οι γονείς δεν ξέρουν τίποτα.
 25 ετών: Οι γονείς ήξεραν αρκετά.
 30 ετών: Οι γονείς ήξεραν πολλά.
 35 ετών: Οι γονείς ήξεραν πάρα πολλά.
 40 ετών: Οι γονείς είχαν δικίο.
 50 ετών: Να είχαμε τους γονείς μας!

Έφυθαν Για Τη χώρα Των απέλων

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΘ. ΓΑΚΗΣ

Επίτιμος Δικηγόρος

(1922-2005)

Στις 16 Απριλίου 2005, ο αιφνίδιος θάνατος έκλεισε για πάντα τη ζωή του Επίτιμου Δικηγόρου **Παναγιώτη Γάκη**, ενός έξοχου ανθρώπου και εκλεκτού Ρουμελιώτη.

Κηδεύτηκε στις 18 Απριλίου 2005 απ' τον Ιερό Ναό του Αγίου Γεωργίου του Κοιμητηρίου Γλυφάδας, μέσα σε ατμόσφαιρα γενικής θλίψης. Τον προέπεμψαν στην τελευταία κατοικία του η γυναίκα του, τα παιδιά του, οι συγγενείς, οι φίλοι και οι συνεργάτες του.

Τον εκλιπόντα απεχαιρέτισε ο κ. Δημ. Κ. Κουτσουλέλος, Επίτιμος Επόπτης Δημ. Εκπ/σης.

Επικήδειος αποχαιρετισμός στον Παναγιώτη Αθ. Γάκη (1922-2005)

«Σε χώρα μακρινή και αρυτιώτη τώρα πορεύομαι...
τώρα το χέρι του θανάτου
αυτό χαρίζει τη ζωή
και ο ύπνος δεν υπάρχει...»

Οδυσσέας Ελύτης

Μαζί με τον ποιητή μας, μέσα στην ανοιξιάτικη φύση, προπέμπουμε σήμερα στο τελευταίο ταξίδι, με της αγάπης και της ευλάβειας, της πίστωσης και του πόνου μας τα μύρα, έναν γενναίο, γνήσιο κι ελεύθερο άνθρωπο κι ενώνουμε την προσευχή μας για την ανάπαυση της ψυχής του.

Άκαμπτος και συνεπής αγωνιστής της ζωής και του πνεύματος, υπεύθυνος και δημιουργικός, αγωνιών και άγρυπνος, ακοίμητος και ασάλευτος στην πρώτη γραμμή του χρέους και της θυσίας, έζησε και αγωνίστηκε, μέσα σε δύσκολα και πολυτάραχα χρόνια, με συνείδηση τίμιου και πνευματικού μαχητή, για την ανύψωση των αξιών του ανθρώπου και των ιδανικών της Φυλής.

Ο αείμνηστος Παναγιώτης Γάκης, προικισμένος με αγαθή μνήμη, με κρίση εξαιρετική και ακαταπόνητη επιμέλεια, έθρεψε με πλουσιότητα πνευματική τροφή τη διψασμένη για μάθηση αγνή ψυχή του, αγαπητός και θαυμαστός από συγγενείς, φίλους, συναδέλφους και συνεργάτες του. Πλούσιος σε ευγενικά και φιλόδοξα αισθήματα και προικισμένος με υψηλές αρετές, ακτινοβολούσε και κατακτούσε το περιβάλλον του, με την αθέρινη προσωπικότητά του.

Εγκρίτος Δικηγόρος της Αθήνας, ρωμαλέα μορφή, εξαιρετος Ρουμελιώτης, έξοχος πνευματικός άνθρωπος, φλογισμένος απ' τον πόθο της ανοδικής πορείας του Λαού μας, ανήσυχο πνεύμα και άγρυπνη συνείδηση, αντιπροσωπεύει έναν ολόκληρο γενναίο και υπέροχο νομικό κόσμο, συμβολίζει υψηλά ιδανικά και ακτινοβολεί ένα εσωτερικό φως, που δημιουργεί ευφρόσυνο αναρρίγηση.

Εσταύρωσε το σπαθί με τη μοίρα του, διατηρώντας, σ' όλη τη ζωή του, το ορεινό ήθος της αυστηρής παραδόσεως και ακατάβλητης αγωνιστικότητας.

Τον ελάξευσε η ακριβή γενέτειρά του - **Ροβολιάρι** - Φθιώτιδας - και τον εγαλούχησε με το πνεύμα του πόνου και της δημιουργικής παρουσίας. Είχε μέσα του απαραμείωτη και άγρυπνη ανθρώπινη μεγαλοσύνη. Έγινε λόγος φωτιστικός, παρηγορητικός, του ακήρατου πνεύματος ο λόγος. Άνθρωπος με την πλούσια καρδιά, το έξοχο πνεύμα και το υψηλό ήθος, με τους υπέροχους οραματισμούς και τις πολλές θυσίες, αγωνίστηκε για μια πλουσιότερη πνευματική ζωή και ωραιότερη Πατρίδα. Ετίμησε τον Άνθρωπο, το ελληνικό πνεύμα, τη Νομική Επιστήμη και την Ελλάδα.

Ο πολυκλαυστος, αγαπημένος και αξέχαστος Παναγιώτης Γάκης ανήκει πια στην αιωνιότητα, "στην Πατρίδα των Ουρανών". Σε καιρούς πενιχρότητας αληθινών ανθρώπων και κιβδηλίας χαρακτήρων, η γήινη πορεία του είναι μια παρήγορη βεβαίωση, ότι η ανθρωπίνη αξιοπρέπεια δεν έχει ανεπανόρθωτα ξεπέσει.

Άσβεστο σύμβολο, μέσα στην ασάλευτη νηνεμία της αιωνιότητας, ευαίσθητη και φλογερή ψυχή, είναι μπροστά μας και κοντά μας ως πρότυπο, ηθική ενίσχυση, δύναμη, ήρεμος στοχασμός και ανέσπερο φως. Άφησε πίσω του μια έντονη αίσθηση γνήσιας ανθρωπιάς, μια βεβαίωση σεμνής και δημιουργικής αξίας, μια πίστη ψυχικών αναζητήσεων, έναν κανόνα ζωής κι ένα λαμπρό και φωτεινό παράδειγμα.

Καλύπτουμε το όνομά του, με τα άνθη της αγάπης και της τιμής μας και βρέχουμε το φέρετρό του με τα δάκρυά μας. Η ζωή του είναι μια επιταγή, που η εκπλήρωσή της δικαιώνει τη μνήμη του και τους στίχους του ποιητή μας:

"Δεν χύνονται τα δάκρυα ματαίως
επί του τάφου των ευδοκίμων".

Δημ. Κ. Κουτσουλέλος
Επίτιμος Επόπτης Δημ. Εκπ/σεως

Παναγιώτης Γάκης

Σεβαστέ θείε Παναγιώτη ο θάνατός σου μας λύπησε βαθύτατα.

Ήσουν από τους πιο αγαπητούς πρωτοξάδελφους της μητέρας μου Στυλιανής, που τόσο πολύ την αγαπούσες και σε αγαπούσε.

Πέρασες κι εσύ δύσκολα και φτωχικά τα πρώτα χρόνια της ζωής σου, όπως και όλοι οι χωριανοί μας.

Έχασες τ' αγαπημένα αδελφία σου σε μικρή ηλικία. Ευτυχώς χάρη στην αγάπη και την φροντίδα των γονέων σου κατόρθωσες να τα ξεπεράσεις και να γίνεις ένας άριστος επιστήμων και άνθρωπος με όλη τη σημασία της λέξης.

Θυμάμαι τα πρώτα δύσκολα μαθητικά χρόνια στο Δημοτικό με δάσκαλο τον πατέρα μου, στη συνέχεια στα Γυμνάσια Μακρακώμης και Σπερχειάδας ιδίως όταν εσύ μαθητής της Στ' Γυμνασίου κι εγώ της πρώτης το 1943 μέναμε στο ίδιο δωμάτιο, για λίγο διάστημα, γιατί μετά οι Γερμανοί έκαψαν το Γυμνάσιο και σταμάτησε η λειτουργία του.

Στη συνέχεια το 1945-46 εμείς μαθητές Γυμνασίου με τον αδελφό μου και εσύ υπάλληλος της Πρόνοιας μείναμε για ένα χρόνο μαζί στο σπίτι του πεθερού του θείου μου στη Λαμία, του Επαμεινώνδα Ξηροτύρη, που σαν μεγαλύτερος μας προστάτευες τα δύσκολα εκείνα χρόνια.

Μετά κατέβηκες στην Αθήνα, έκανες οικογένεια με την αγαπημένη σου **Ζωγραφία Γιαννοπούλου**, απέκτησες τις δύο κόρες σου Σταυρούλα και Αμαλία, τις οποίες χάρηκες αποκατεστημένες με πολύ καλούς γαμπρούς και από την Ρούλα χάρηκες τον εγγονό σου Ιωάννη.

Οι σχέσεις μας δεν σταμάτησαν ποτέ. Ήσουν αγαπητός συγγενής. Βοήθησες μετά τον επαναπατρισμό τον αδελφό μου Γεώργιο και του έδωσες δουλειά.

Έγινες ένας επιτυχημένος δικηγόρος των Αθηνών. Μετά ασχολήθηκες και με οικοδομικές επιχειρήσεις, έκανες περιουσία, αλλά ποτέ δεν έχασες την ανθρωπίνη αξιοπρέπεια σου. Ήσουν πάντοτε απλός και αγαπητός σε όλους.

Από τα ιδρυτικά μέλη του Συλλόγου των Απανταχού Ροβολιάρων με τον θείο μου και πρωτεξάδελφό σου Γεώργιο Σακελλάρη, που υπήρξε ο πρώτος Πρόεδρος κι εσύ Αντιπρόεδρος βοηθήσατε πάρα πολύ το χωριό. Στη συνέχεια έμεινες ενεργό μέλος μέχρι το θάνατό σου και έπαιρνες μέρος σε όλες τις εκδηλώσεις του, Γενικές Συνελεύσεις, εκδρομές, χορούς.

Τα τελευταία 20 χρόνια που άρχισα, Πρόεδρος του Συλλόγου να εκδίδω την εφημερίδουλα μας **«Ροβολιάρικα Νέα»**, υπήρξες πολύτιμος συνεργάτης και με τα

ανεπανάληπτα άρθρα σου κοσμούσες τις σελίδες της εφημερίδουλας μας.

Τέλος, με το βιβλίο σου **«Ροβολιάρη» το χιλιόχρονο χωριό «εν Φθίη εριδόλακι...»**, που χάρισε σε όλους τους χωριανούς και φίλους σου με το εξαιρετικό περιεχόμενό του, η μνήμη σου θα μείνει αιωνία.

Το αγάπησες και το λάτρεψες κι εσύ αυτό το χωριό με τις πλούσιες φυσικές του ομορφιές και τους απλούς και άδολους ανθρώπους του, όπως και όλη την Πατρίδα μας Ελλάδα, που με τα άρθρα σου προσπαθούσες να δώσεις αφορμές στους εκάστοτε κυβερνώντες να φροντίσουν για την προκοπή της.

Το τελευταίο δεκαήμερο πριν το θλιβερό γεγονός βρέθηκα στο όμορφο χωριό μας για δουλειές κι εκεί έμαθα για το χωρισμό σου από τα εγκόσμια από την καμπάνα των Δώδεκα Αποστόλων που έφερε το μήνυμα.

Σήμερα ερχόμενος εδώ για το τελευταίο χαιρε σου φέρνω τα αρώματα των ανθισμένων αγριολούλουδων, των κερασιών, των κορομηλιών, των αχλαδιών κ.λπ. και τα κελαϊδήματα των αηδονιών.

Αιωνία η μνήμη σου σεβαστέ θείε και ο Θεός να κατατάξει την ψυχή σου μετά των Αγίων και δικαίων.

Κ.Ι.Π.

Ο Γιάννος, γράφω στη μνήμη της αδερφής μου Αικατερίνη Θεοχάρη - Κοφιώτη, πέθανε στις 10-1-2005...

εγώ την επισκέφθηκα στις 5-1-2005 στο Γηροκομείο Λαμίας

Ήταν μια μέρα γιορτινή με παγωνιά και κρύο που πήγα να επισκεφτώ ένα γηροκομείο.

Πήγα να δω τους γέροντες μαζί για να τα πούμε τα περασμένα της ζωής λίγο να θυμηθούμε.

Το πρώτο που τους ρώτησα ήταν πως τα περνάνε, "καλύτερα απ' το σπίτι μας" όλοι μου απαντάνε.

Εδώ δεν μας μαλώνουνε κι όλοι μας αγαπούνε στο σπίτι, όταν ήμασταν, δε θέλαν να μας δούνε.

Όμως ένας λεβεντόγερος που άρχισε να κλαίει στο σπίτι μας ήταν καλά γυρίζει και μου λέει.

"Είχαμ' ελπίδες στα παιδιά κάποιο να μας κοιτάξει μα, αυτά τα αφιλότιμα μας έχουνε πετάξει.

Έχασα τη γριούλα μου κι απόμεινα μονάχος μα τούτο δω το ίδρυμα μου έδωξε το άγχος.

Εδώ βρήκα ζεστασιά, εδώ βρήκα αγάπη γλυκό ψωμί και φαγητό κι ένα ζεστό κρεβάτι".

Σαν τι λοιπόν παράπονο μπορεί κανείς να έχει σαν βλέπει ξένο άνθρωπο τόσο να τον προσέχει;

Σηκώθηκα κάποια στιγμή γύρω στο μεσημέρι και στον καθένα χωριστά του έσφιξα το χέρι.

Στο σπίτι μου εγύρισα γεμάτος πίκρα, θλίψη γι' αυτούς τους δόλιους γέροντες που τους έχουν εγκαταλείψει.

Αυτοί, λοιπόν, οι Γέροντες με τη χρυσή καρδιά; απ' τα παιδιά τους έφαγαν την πιο γερή κλωτσιά...

Κοφιώτης Ιωάννης
Ροβολιάρη

ΜΗΠΩΣ

Τι λοιπόν; της ζωής μας το σύνορο θα το δείχνει ένα ορθό κυπαρίσσι; Κι απ' ό,τι είδαμε, ακούσαμε, αγγίξαμε τάφου γη θα μας έχει χωρίσει; Ό,τι αγγίζουμε, ακούμε και βλέπουμε τούτο μόνο ζωή μας το λέμε; Κι αυτό τρέμουμε μήπως το χάσουμε και χαμένο στους τάφους το κλαίμε; Σ' ό,τι αγγίζουμε, ακούμε και βλέπουμε της ζωής μας ο κόσμος τελειώνει; Τίποτε άλλο; Στερνό μας απόρριμα το κορμί, που σκορπιέται και λιώνει; Κάτι ανέγγιχτο, ανήκουστο, αθώρητο μήπως κάτω απ' τους τάφους ανθίζει κι ό,τι μέσα μας κρύβεται αγνώριστο

μήπως πέρ' απ' τον τάφο αρχίζει; Η ψυχή, ταξιδεύτρια μέσ' τ' άπειρο, σταλαμίδα νερού μήπως μοιάζει, που ανεβαίνει στα νέφη απ' τα πέλαγα κι απ' τα νέφη στους κάμπους σταλάζει; Μήπως ό,τι θαρρούμε βασίλειμα γλυκοχάραμ' αυγής είναι πέρα κι αντί να 'ρθει μια νύχτ' ασημέρρωτη ξημερώνει μι' αβράδουαστη μέρα; Μήπως είν' η αλήθεια στο θάνατο κι η ζωή μήπως κρύβει την πλάνη; Ό,τι λέμε πως ζει μήπως πέθανε κι είν' αθάνατο ό,τι έχει πεθάνει;

Γ. Δροσίνης

7ήμερη εκδρομή στην Κωνσταντινούπολη Βόσπορο - Πριγκηποννήσια

Συνέχεια απ' την 1η σελ.

μιά της πόλης, με έξι μινιάρδες, θα ξεναγηθούμε στη συνέχεια. Δεν είναι άλλο από το «Μπλε τζαμί» του Σουλτάν Αχμέτ. Η ξενάγησή μας συνεχίζεται σε ένα από τα μεγαλύτερα σύμβολα του Χριστιανισμού, την **Αγία Σοφία**. Είναι ήδη μεσημέρι και μια βόλτα στον Βόσπο-

νορα. Μετά τον απαραίτητο έλεγχο φτάνουμε στην πόλη της Αλεξανδρούπολης για φαγητό. Κατόπιν για Ξάνθη τακτοποίηση στο ξενοδοχείο, διανυκτέρευση.

7η μέρα: Ξάνθη - Ροβολιάρ

Πρωινό και αναχώρηση για Ροβολιάρ με ενδιάμεση στάση στην Ασπροβάλτα και Τέμπη για φαγητό. Στη συνέχεια για Λαμία-Ροβολιάρ, άφιξη νωρίς το

Η Πόλη που είναι σπόρος στο μυαλό, στην καρδιά και στην ψυχή του κάθε Έλληνα. Και δε λέει να φύγει...

ρο με το πούλμαν ή το караβάκι θα μας χαρίσει μοναδικά τοπία αλλά και ένα υπέροχο γεύμα. Ακολουθεί ελεύθερος χρόνος το απόγευμα για βόλτα στη μεγαλύτερη πλατεία της πόλης το Taksim. Το βράδυ ακολουθήστε προαιρετικά την πρότασή μας για διασκέδαση σε νυκτερινό κέντρο με καλό φαγητό, μουσική και oriental, διασκέδαση.

5η μέρα: Κωνσταντινούπολη (Πριγκηποννήσια)

Πρωινή αναχώρηση για το λιμάνι από όπου το πλοίο θα μας μεταφέρει στα Πριγκηποννήσια. Πρώτα θα επισκεφτούμε τη νήσο Χάλκη με τη Θεολογική Σχολή για να ακολουθήσει η Πρίγκηπος. Εδώ μπορούμε να γνωρίσουμε πάνω σε παραδοσιακές άμαξες το καταπράσινο νησάκι και θα γευματίσουμε σε παραλιακό εστιατόριο. Επιστροφή το απόγευμα στο ξενοδοχείο μας στην πόλη, ξεκούραση, διανυκτέρευση.

6η μέρα: Κωνσταντινούπολη - Ξάνθη

Με όμορφες εικόνες και με τις καλύτερες εντυπώσεις και πολλά σουβενίρ ξεκινάμε την γνωστή πλέον διαδρομή για Ραϊδεστό και τα Ελληνοτουρκικά σύ-

απόγευμα.

Τιμή συμμετοχής 300 ευρώ κατ' άτομο

Περιλαμβάνονται:

- 1) Εκδρομές - περιηγήσεις με πολυτελές κλιματιζόμενο πούλμαν.
- 2) Διαμονή / 2 διανυκτερεύσεις σε ξενοδοχεία Β' κατηγορίας στην Ελλάδα
- 3) 4 διανυκτερεύσεις σε ξενοδοχεία 4*** στην Κωνσταντινούπολη
- 4) Δύο (2) πρωινά στα ξενοδοχεία στην Ελλάδα.
- 5) Τέσσερα (4) πρωινά και τέσσερα (4) γεύματα ή δείπνα στην Κωνσταντινούπολη.
- 6) Ξεναγήσεις σύμφωνα με το πρόγραμμα από ελληνόφωνο ξεναγό.
- 7) Έμπειρος Αρχηγός - Συνοδός του γραφείου μας
- 8) Το εισιτήριο για τα Πριγκηποννήσια
- 9) Φ.Π.Α. - Διόδια.

Δεν περιλαμβάνονται:

Είσοδοι σε μουσεία και αρχαιολογικούς χώρους

Δήλωση για κράτηση θέσεων μέχρι 20/7/2005 στα τηλέφωνα:

- α) 210-6456301 (Λούλα Σπυροπούλου)
β) 210-4121330 (Τάκης Κυριακάκης)

Η τελευταία λειτουργία στην Αγία Σοφία

Έφτασε και η μαύρη μέρα της οριστικής καταλήψεως της Κωνσταντινούπολης από τους Τούρκους. Ενώ η «Βασιλεύουσα» πολιορκείται στενά, ο αυτοκράτορας προστάζει να γίνει λιτανεία (28 Μαΐου). Αφού μιλά, μ' εμπνευσμένα και συγκινητικότατα λόγια, στους άρχοντες, πηγαίνει στην Αγ. Σοφία. Να πώς ο Γάλλος βυζαντινολόγος Σλουπερζέ περιγράφει την τελευταία λειτουργία στον μεγαλοπρεπέστερο ναό της Ορθοδοξίας:

«Τότε έγινε μια από τις τραγικότερες σκηνές της ιστορίας. Η Αγία Σοφία, η βασίλισσα των χριστιανικών εκκλησιών της Ανατολής, είδε ξαφνικά τον μεγαλόπρεπο περίβολό της να γεμίζει ασφυκτικά από αμέτρητο πλήθος. Ο βασιλιάς, ολόκληρη η αυλή, οι μεγιστάνες, ο ελληνικός κι ο λατινικός κλήρος, οι στρατιωτικοί αρχηγοί, Έλληνες και Ιταλοί, το μεγαλύτερο μέρος του λαού, γονάτισαν, για τελευταία φορά, την όμορφη εκείνη βραδιά του Μαΐου, κάτω από τ' άπειρα φώτα που έκαναν τους επιβλητικούς θόλους να λάμπουν. Ήταν η τελευταία χρι-

στιανική λειτουργία στην Αγία Σοφία. Ο βασιλιάς και οι συμπολεμιστές του κοινωνήσαν ευλαβικά «των αχράντων μυστηρίων», αφού πρώτα φιληθήκαν και συγχώρεσαν τις αμαρτίες ο ένας του άλλου. Η αγωνία εκείνη μιας τόσο ένδοξης και κραταιάς αυτοκρατορίας μέσα στη θαυμαστότερη, ίσως, εκκλησία του κόσμου, έχει μιαν ασύγκριτη ωραιότητα, ώστε το ελληνικό έθνος μπορεί να είναι περήφανο γι' αυτήν. Οι τελευταίοι ύμνοι πίστεως και ικεσίας, που τους έψαλαν άνθρωποι που την αυγή της άλλης μέρας θάβρισκαν τον θάνατο, θ' αντηχούν αιώνια στην ελληνική ψυχή. Κατόπι όλοι, από τον βασιλιά ως τον τελευταίο πολεμιστή, με βουρκωμένα από τη συγκίνηση μάτια, ξαναγύρισαν στις θέσεις τους πάνω στα τείχη, με την ακλόνητη απόφαση να μη σκεφθούν πια για τα προσωπικά τους συμφέροντα και να εξαντλήσουν τη δραστηριότητά τους μονάχα για τη σωτηρία της πατρίδας. Κι όχι μόνο έδειχναν θάρρος μα και χαρά: τη χαρά που θα εκτελούσαν το υπέρτατο χρέος τους».

Τα παιδιά του ιδρώτα

XHIMI FELAH

NIKO HIDA

Σ' αυτά τα παιδιά το χωριό μας άνοιξε την αγκαλιά του και τα δέχτηκε με αγάπη και κατανόηση. Υπήρξαν τον πρώτο καιρό κάποια προβλήματα προσαρμογής που γρήγορα ξεπεράστηκαν.

Είναι αλήθεια ότι κάποιοι από μας, ευτυχώς πολύ λίγοι, τους αντιμετωπίσαμε με υπεροψία. Το παίξαμε «καθαρόαιμοι» και τους είδαμε ως παιδιά ενός κατώτερου Θεού. Ο χρόνος όμως απέδειξε ότι οι Αλβανοί στο Ροβολιάρ εργάστηκαν και εργάζονται σκληρά.

Στην οικοδομή, στον κήπο, στο χωράφι, στα έργα οδοποιίας και στις τσιμεντοκατασκευές τα παιδιά απ' την Αλβανία πρώτα και καλύτερα! Ποιος θα κόψει τα ξερόχορτα απ' τους δρόμους και τις αυλές, απ' τα δυο κοιμητήρια; Ποιος θα σκάψει τον τάφο, όταν η καμπάνα κλαυποπούλι σκορπίζει στον αέρα το θλιβερό μαντάτο ότι ο Χάροντας ξαναχτύπησε; Ποιος θα κόψει τα ξύλα στο δάσος, για το χειμώνα; Ποιος θα ξεχιονίσει την αυλή του παππού ή της γιαγιάς; Μα ποιος άλλος... Οι Αλβανοί ασφαλώς. Δουλειές που δεν μπορούμε ή δε θέλουμε να κάνουμε εμείς, τις αναθέτουμε στα παιδιά αυτά. Τα ελληνικά εργατικά χέρια στα χωριά σπινίζουν. Όπου υπάρχουν Έλληνες εργάτες, ζητούν μεροκάματο πολύ ακριβό. Έτσι υποχρεωτικά η λύση είναι τα φτηνά εργατικά χέρια των οικονομικών μεταναστών.

Ο Ρέλι, ο Νίκο και ο Τζίμη ήρθαν στην Ελλάδα, μ' ένα σκοπό: να δουλέψουν και να κερδίσουν χρήματα. Όταν ήρθαν στο Ροβολιάρί ρίχτηκαν με τα μούτρα στη δουλειά. Σκληρή δουλειά

RELY FELAH

ήλιο με ήλιο! Συχνά χωρίς φαγητό το μεσημέρι ή με μια ντοματοσαλάτα και ψωμί μουχλιασμένο! (κάποιων νοικοκυράδων του χωριού μας κατορθώματα).

Σήμερα τα παιδιά αυτά μιλούν καλά την ελληνική, έχουν κάρτα εργασίας και είναι και ασφαλισμένα στο Ι.Κ.Α.

Με το δικό τους ιδρώτα έγιναν πολλά έργα στο χωριό. Τους ευχαριστούμε και παρακαλούμε να μην ξεχάσουν τούτο: Το Ροβολιάρι δεν κατοικείται από εφοπλιστές ούτε από εμίρηδες ή μεγαλοκτηματίες ή επιχειρηματίες! Ξωμάχοι, γέροντες αγρότες το κατοικούν και μοναχικές γιαγιούλες, με πορτοφολία μισοάδεια αλλά καλή καρδιά!

Να είστε πάντα καλά, Τζίμη, Νίκο και Ρέλι.

Θ. Νέλλας

Οι κίνδυνοι των κινητών

Με αφορμή το νομοσχέδιο που ετοιμάζεται αυτές τις μέρες και βάζει νέους κανόνες στη λειτουργία των κεραιών κινητής τηλεφωνίας, το «Ριμέικ» της Ρένας Θεολογίδου που προβλήθηκε και τιτλοφορείται «Κινητή τηλεφωνία: Μήπως θάλαπτε σοδαρά την υγεία;»

Εδώ και δέκα χρόνια οι γειτονιές έχουν ανοίξει πόλεμο με την κεραία που βλέπουν στο απέναντι μπαλκόνι, αν και πλέον οι κεραιές προσαρτώνται να... κρυφτούν κάτω από θερμοσίφωνες ή πίσω από καμινάδες. Οι πολίτες πάντως συνεχίζουν να ανησυχούν και απαιτούν την απομάκρυνσή τους.

Επιστήμονες από ολόκληρο το επιστημονικό φάσμα της χώρας, άλλοι που ανησυχούν και άλλοι που μας καθησυχάζουν, αναφέρουν στο «Ριμέικ» όλα όσα ξέρει η επιστήμη για τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα. Και μπορεί για τις κεραιές οι γνώμες να διίστανται, εκεί όμως

που όλοι συμφωνούν είναι για την κατάχρηση του κινητού τηλεφώνου και ειδικά από τα παιδιά.

Στην εκπομπή μιλούν ο υφυπουργός Παιδείας Γιώργος Καλός, οι καθηγητές του Πανεπιστημίου Αθηνών Λουκάς Μαργαρίτης και Κωνσταντίνος Λιολιούσης, ο καθηγητής του ΕΜΠ Φίλιππος Κωνσταντίνου, ο δρ βιοφυσικής του Πανεπιστημίου Αθηνών και ερευνητής Ευθύμιος Καραμπέτσος, ο διευθυντής φάσματος της Εθνικής Επιτροπής Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων Νίκος Βλασόπουλος, η βοηθός του Συνήγορου του Πολίτη, υπεύθυνη Κύκλου Ποιότητας Ζωής Γεωργία Γιαννακούρου, η δικηγόρος Ζωή Κωνσταντοπούλου και ο επίτροπος της Ε.Ε. για θέματα υγείας και προστασίας του καταναλωτή Μάρκος Κυπριανού.

Ο εικονιζόμενος πήρε μέρος στους Βαλκανικούς Πολέμους του 1912-13, στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, πήγε και στη Μικρά Ασία και πολέμησε κι εκεί. Ελειψε απ' τη γυναίκα του, τα παιδιά και τους γονείς του περισσότερο από πέντε χρόνια. Για την πατρίδα! Δεν αξιώθηκε καμιάς αναγνώρισης ή σύνταξης, όπως και χιλιάδες άλλοι Έλληνες συμπολεμιστές του. Άλλοι καιροί τότε, άλλοι σήμερα. Συνταξιοδοτούνται σήμερα Έλληνες και Ελληνίδες που ως παιδιά πέταξαν κάποιες πέτρες σε διερχόμενα στρατιωτικά γερμανικά αυτοκίνητα...